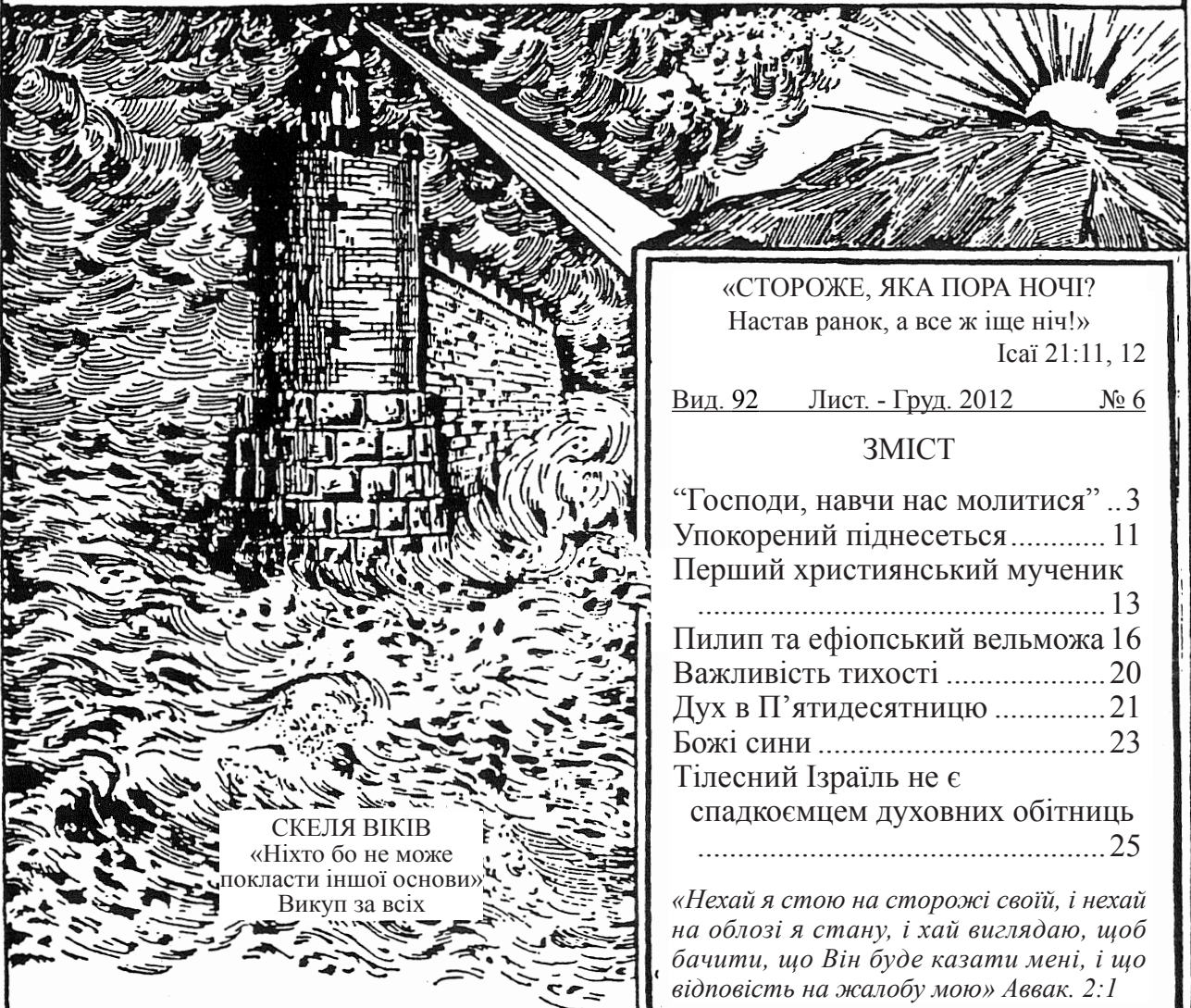

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 92 Лист. - Груд. 2012 № 6

ЗМІСТ

«Господи, навчи нас молитися» ..3	
Упокорений піднесеться..... 11	
Перший християнський мученик	13
Пилип та ефіопський вельможа	16
Важливість тихості	20
Дух в П'ятидесятницю	21
Божі сини	23
Тілесний Ізраїль не є спадкоємцем духовних обітниць	25

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“ГОСПОДИ, НАВЧИ НАС МОЛИТИСЯ”

“Безперестанку молитесь! Подяку складайте за все” (1 Солунян 5: 17, 18).

На початку, коли Адам перебував в злагоді з Богом, він був у стані, представленому в Святому Письмі як стосунки угоди з Богом. Слово каже, що Адам зламав цю святу Угоду (Ос. 6: 7). Він став грішником, і його діти, народжені згодом, були грішними разом з ним по спадковості. Замість того, щоб народитися в стосунках угоди з Богом, діти Адама народилися відчуженими. Але Бог мав справу з тими небагатьма з них, які виявляли особливу віру і бажання прийти до згоди з Ним. Авель, другий син Адама, був одним з них. Він наблизився до Бога жертвою з тварини і був прийнятий. Енох та Ной також прийшли до стану спільності з Господом через віру, хоча законно вони далі перебували під осудом, який прийшов на Адама, бо ціна викупу ще не була дана.

Згодом Бог вступив в стосунки угоди з Авраамом задля його великої віри та слухняності; ще пізніше – з його сином Ісаком; потім з його внуком – Яковом. А через деякий час Бог увійшов в стосунки з насінням Якова під Угодою Закону на Сінаї. Господь змінив ім'я Яків на Ізраїль – “князь у Бога” (1 М. 32: 24-30), і весь народ Ізраїлю (потомки Якова) був прийнятий як Божий народ, з яким Бог повожився так, немовби той був без гріха. Ізраїльтяни мали привілей звертатися до Нього в молитві. Але гріхи юдейського народу скасовувалися з року на рік тільки образно. Кров тельців та козлів ніколи не могла насправді забрати гріх, і юдеї були перед Богом тільки слугами.

Язичники взагалі були без Бога. В них не було привілею молитви. Ось так ми сягаємо початку Євангельського віку і випадку з Корнилієм. Читаємо, що він був справедливою людиною, даючи щедру милостиню людям і завжди молячись. Але його молитви не могли бути прийняті навіть після того, як Ісус помер. Смерть Ісуса не привела Корнилія в стосунки угоди з Богом. Але коли сімдесят символічних тижнів юдейської милості закінчилися, настав час для Євангелія завітати до язичників. Тепер Бог був готовий прийняти його і послав Свого ангела до нього, котрий передав послання від Господа: “Корнилію... молитви твої й твоя милостиня перед Богом згадалися”.

Молитви і милостині Корнилія піднялися, мов кадило, до Господа. Чи Бог не приймав цього жертвування раніше? Ні. Бог звертав на нього увагу, але досі не приймав. Божий шлях прийняття – за винятком обмеженого і образного способу до Євангельського віку – відбувається певним визначеним чином, через Заступника в цьому Віці, і через Посередника – в наступному. “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, – каже Ісус. Навіть тоді, коли настав слухний час, Корнилій не міг прийти, доки Бог не послав йому слова, що робити далі.

ЗНАННЯ ПРАВДИ Є ОBOB'ЯЗКОВИМ

Господній ангел сказав до Корнилія: “Пошли до Йопсії, та приклич того Симона, що зветься Петром, він слова тобі скаже, якими спасешся і ти, і весь дім твій” (Дії 11: 13, 14). Ці слова були істотними для його спасіння – для того, щоб припровадити його до стосунків угоди з Богом.

Корнилій, будучи слухняним, послав за Симоном Петром, котрий дав йому потрібну настанову, щоб наблизитися до Бога через Ісуса. Якщо ми не прийдемо до Отця через Христа, наші молитви будуть прийняті не більше, ніж молитви Корнилія.

Св. Петро розповів Корнилію, що Бог передбачив велику Жертву за гріх, що Ісус скуштував смерть за кожну людину; що зараз, напередодні діяльності зі світом, Бог вибирає Малу Черідку, щоб вона приєдналася до Христа в благословенні світу. Коли Корнилій почув цю добру Вість, він повірив усім серцем, а також усі, котрі були з ним. Він, напевно, чув про Ісуса раніше, але все зрозумів тільки тепер. Він весь час був у правильному стані серця, молився і постив. Але при цьому він все одно міг бути прийнятий Богом тільки через Ісуса. Ісус мав стати для нього Заступником.

ЯК ІСУС СТАЄ НАШИМ ЗАСТУПНИКОМ?

Але що означає, що Ісус є нашим Заступником? Це означає, що ми, передусім, повинні прийняти Його як наш Викуп від гріха і смерті. Далі Він каже нам: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”. Тільки через віру, що Ісус помер, що Він був святий і т.д. ніхто не може стати Його учнем. “Та й демони вірують, і тремтять”. Виправдання до життя приходить тоді, коли ми приймаємо Господа на Його умовах. Тоді Він стає нашим Заступником.

Ніхто не має права сподіватися відповіді на молитву, якщо він не став учнем Христа через повне посвячення. Хто приходить до Отця через Нього, той не буде вигнаний геть (Ів. 6: 37). Є тільки один виняток з цього правила – клас підлітків, дітей, які ще не досягли віку відповідальності і усвідомлення цих речей, обома батьками або одним з батьків котрих є учні Христа. Цей вік відповідальності є різним – в когось це може бути вік від дванадцяти до п’ятнадцяти років, а в когось навіть більше. Хто досягає рівня повної самосвідомості і відповідальності,

і не посвячується Господу, той втрачає привілей молитви. Отже, підліток, один з батьків котрого є посвячений, має право сподіватися відповіді на свої молитви до Бога.

Господь нікому не перешкоджає ставати на коліна. Дикуни роблять це весь час, але їхні молитви не піднімаються до Бога. Свого часу юдеї були винятком стосовно молитви, але вони були образним народом. Цей порядок був тимчасовий і згодом проминув. Але скоро вони знову матимуть привілей молитви через великого Посередника, і весь світ зможе приєднатися до них в цьому привілеї. Ісус не буде Заступником для світу. Це влаштування є лише для Церкви теперішнього віку.

НАШЕ ЖИТТЯ МАЄ БУТИ МОЛИТВОЮ

Молитва, здається, є природним станом людського розуму в стосунку до Всемогутнього. Навіть язичники мають схильність молитися. Їхні побоювання, їхні сподівання ведуть їх до того, щоб звертатися до якоїсь великої Сили над ними. Але тільки народ Бога, котрий знає Його Мудрість, Силу і Любов, і котрий виконав умови прийняття молитви, має право приходити до Престолу Благодаті. Ми розуміємо, яке це благословення мати доступ до Бога, доступ до Його присутності – бути вислуханими Всемогутнім Правителем Всесвіту. Ми знаємо, що імператорам та царям землі дуже важко отримати право бути вислуханими і що народам, відомим на весь світ, не легко добитися такої аудієнції. Однак великий Бог подбав про те, щоб Його народ міг приходити до Нього і виявляти свої прохання.

Нерозкаяний грішник не може наблизитися до Бога. Але Божественна Мудрість подбала про шлях, яким грішник може позбутися свого гріха і тоді може прийти до Нього в молитві та розмові. Юдеї мали образні жертви, образний День Поєднання і образне прощення гріхів. Але прощення наших гріхів, через заслугу Христової жертви, є дійсним прощенням і веде нас до стану прийняття Отцем. Йому подобається, коли Його діти приходять до Нього в молитві.

Зі свого боку ми раді привілею віддавати Йому уклін і пошану – повагу нашого серця.

Ми зробимо різницю між тим, щоб віддавати уклін і молитися. Віддавати уклін – це кланятися, визнавати велич Бога, це акт шанобливості, поклоніння. Натомість молитва – це звернення з проханням. Тому коли Господній народ є запрошений в Його Слові приходить до Нього в молитві, це означає, що він, перш ніж прийти, є поінформований, що Богу подобається, коли в Нього просять. Ми маємо приклад властивої молитви в молитві, якої наш Господь навчив Своїх учнів.

Святий Дух є благословенням, якого треба шукати найбільше. Духом Бога можна володіти в більшій або меншій мірі. Ми отримали певну міру Духа, коли були прийняті як учні Христа, і запалений в той час вогонь любові стає поглинаючою силою в нашому житті. Він повинен спалити все, що суперечить Богу, щоб наше життя могло бути палаючим та сяючим світлом.

Наскільки ми бачимо, що нам бракує Духа праведності, Духа Правди, настільки ми повинні бути настирливі в молитві. Хто розуміє свої потреби і знає про Джерело, з якого може отримати потрібне постачання, той приходитиме до Престолу Небесної Милості. Ми не повинні нехтувати життєвими обов'язками та відповідальністю і замість цього проводити багато часу щодня на колінах, але все наше життя має бути безперечною молитвою.

Відтоді, як ми сталися Господніми дітьми, ми повинні намагатися щораз більше досягти подоби Христа в характері і повинні постійно пробувати в молитві, не занепадати духом. Ми повинні щораз більше шукати Духа Господа і пильнувати, щоб виконувати умови, на яких можемо наповнитись Духом. В такому значенні слова, ми повинні молитися безупинно, продовжуючи приносити благання, доки не отримаємо бажаного. Але ми не отримаємо повну міру бажаного, доки не перемінимось до вищого життя, до досконалості нової природи у воскресінні. Тоді ми вже не молитимемось.

Тоді ми вдовольнимось. Молитва буде поглинута віддаванням хвали.

ЗРАЗКОВА МОЛИТВА НАШОГО ГОСПОДА

В молитві, якої ми є навчені нашим Господом, ми спочатку віддаємо честь Богу, признаючи його нашим Отцем, визнаючи його велич і висловлюючи бажання, щоб святилося його Ім'я. Пам'ятаючи про обіцяне Царство, ми розповідаємо йому про прагнення нашого серця, щоб це Царство прийшло. Ми молимося, щоб його воля могла цілковито виконатися на землі. Це означає, що ми відмовились від власної волі і прагнемо, щоб Божа воля цілковито виконалася в нашому смертному тілі.

В цій молитві коротко згадуються наші щоденні насущні потреби: “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день”. Це не вимога мати садовину та городину, або ласощі і т.д., а прохання мати насущне на щодень. Ми не просимо більше і не прагнемо більше. Далі ми просимо пробачення наших провин, **ТАК ЯК МИ ПРОБАЧАЄМО**. Врешті є прохання про захист нас від злих впливів. Воно виражає признання факту, що існують спокуси з боку тих, з ким ми спілкуємось і з боку сил зла – піднебесних духів злоби – а також з боку нашої плоті, і що ми потребуємо Божественної допомоги. Однак прохання цієї молитви є дуже короткі.

ПОМІРКОВАНІСТЬ В МОЛИТВІ

Здається, що багато хто має неправильне уявлення про молитву. Ми чуємо, як деякі намагаються пояснити Господу те, що Він знає краще від них. Завжди неправильно – навіть в наших стосунках з людьми – говорити більш освіченій особі щось, що вона знає краще від нас. Ісус та апостоли ніколи, наскільки нам відомо, не пробували дати вказівки Отцю стосовно його Плану. І коли хтось пробує дати Господу вказівки, він не зводить ані Господа, ані інших, котрі слухають, бо Господь знає і вони знають, що така особа звертається не до Бога, а до людей. Ми вже згадували замітку, поміщену свого часу

в одній з газет Бостона: “Велебний такий-то виголосив найгарнішу молитву, яка коли-небудь була сказана до бостонської аудиторії”.

Звичайно, якщо ми маємо правильне уявлення про молитву – біблійне уявлення – наші привселюдні молитви будуть дуже короткі. Святе Письмо є єдиним критерієм, єдиним вказівником. Воно не наводить жодного прикладу, де б Господні святі говорили довгі молитви привселюдно. Молитва незнайомою мовою також не має вартості, як говорить нам апостол Павло, хіба хтось з присутніх перекладатиме її. І якщо хтось молиться незв’язно, так що ніхто не може зрозуміти, таку молитву теж можна вважати молитвою невідомою мовою. “Як той, що займає місце простої людини, промовить амінь на подяку твою? Не знає бо він, що ти кажеш.” Хоча це показує, що Господь вимагає брати до уваги тих, котрі слухають, ми не повинні молитися до них, але повинні звертати думки всіх до Бога, до признання Його Доброти, Його Мудрості, Любові та Милості.

Уникаючи всілякого повчання в таку хвилину, ми повинні намагатися скерувати всіх шанобливим чином до Престолу Небесної Благодаті – в думках, щоб вони могли упокоритися перед Богом. Те, що християни деколи намагаються робити в молитві, треба робити в проповіді. Як стверджує Слово, Богу не вгодно спасати віруючих через молитву, але через проповідь (Рим. 10: 14; 1 Кор. 1: 21). Це не обов’язково означає публічне мовлення, але включає також більш приватне викладення Правди і проповідування через друковані сторінки. Ми повинні усіяко йти за вказівками Слова.

Говорячи про публічну молитву, про важливість того, щоб вона була стислою, і про приклади цього в Святому Письмі, ми навіть не думаємо собі, щоб когось обмежувати в його особистому благочесті. Той, Хто був досконалий, дав нам приклад особистої молитви. Наш Господь часом молився цілу ніч. Але, припускаємо, для більшості з нас було б краще цього не робити, бо ми б ослабли для служіння наступного дня. В наших недоліках та недосконалості ми,

правдоподібно, не є в змозі оцінити особливе становище нашого Господа. Ми б не мали нічого такого сказати Господу, що тримало б нас всю ніч в молитві, хіба що повторяли б одне і те ж. Наш Учитель сказав: “Не проказуйте зайвого”, “бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання”. Ми радше повинні просити про такий стан серця, в якому ми зможемо прийняти усе, що Він вважатиме за слушне послати нам, щоб ми здобули благословення зі всього, що Господь дає у провидінні.

Отож, підсумовуючи, наші привселюдні прохання слід будувати за зразком, який наш Господь дав Своїм учням: коротке вираження щирого прагнення грядущого Божого Царства, визнання гріха, просьба про Божественне пробачення, про допомогу, про забезпечення наших потреб і віддання шани та хвали. Ми вважаємо, що приблизно такими мають бути і наші особисті молитви. При цьому надзвичайно істотно, щоб ми особисто пам’ятали один одного перед Престолом Благодаті, а також загально – перед іншими. Святе Письмо, мабуть, вказує на те, щоб ми не пробували використовувати молитву як засіб для здобуття земного добробуту, або щоб казати Господу, що Він має робити, або щоб нас чули люди. На перше місце ми повинні ставити духовні речі – те, про що ми навчені молитися.

УМОВИ ПРИЙНЯТНОЇ, ЧИННОЇ МОЛИТВИ

Коли Ісус казав Своїм учням: “Тож як ви, будши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього”, – то ставив перед ними величне мірило стосовно Небесного Отця. Та згодом це мірило у великій мірі загубилося. В Середньовіччі Бога Любові почали представляти усім чим завгодно, тільки не люблячим і добрим Богом, кажучи, що Він не цікавиться більшістю Своїх створінь. Створено думку, що ті нечисленні, ким Він цікавиться, це безжалісні, жорстокі і люті до всіх, хто не належить до їхнього кола.

Як жахливо наш Бог був обмовлений тими, котрі вважали себе Його особливими представниками! Як зовсім по-іншому Його відображав Син, Котрий знав Його так добре! Послухаймо Його: “Отож, будьте... як... Отець ваш Небесний”, “добрий бо Він до невдячних і злих”. Коли апостоли запитали Ісуса, чи не повинні вони сказати, щоб зійшов вогонь з неба на самарян, котрі відмовилися продати їм хліб, то якою була відповідь Учителя? “Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати”. Він був Образом Отця і прийшов чинити не Свою власну волю.

Людина знаходиться в жалюгідному стані гріхопадіння і потребує відновлення до образу Бога, до подоби Бога, до стану любові, милосердя та співчуття, який Бог уособлює. Не дивлячись на наш грішний стан, батьки люблять давати добрі дари своїм дітям. Чи котрий батько, як син проситиме риби, замість риби подасть йому гадину? Чи якщо він хліба проситиме, подасть йому каменя? Тож якщо ми отримали ці риси від Господа і в значній мірі все ще маємо їх навіть в нашому зіпсованому стані, то уявімо собі, наскільки Той, Котрий є Досконалий, Безконечний, є радий давати добрі дари Своїм дітям: “Скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?”. Його найкращі речі є духовними.

МАЙБУТНІ СИНИ ПЕРЕД П'ЯТИДЕСЯТНИЦЕЮ

Ми повинні пам'ятати, що наш Господь, перебуваючи на землі, був у плоті повноцінним Представником Отця. Насправді Бог “в тілі з'явився”. І ті, котрі були в правильному стані серця, змогли побачити характер Отця в Сині. Ті, котрі вірили в Ісуса, були прийняті і вважалися в багатьох відношеннях немовби повністю прийнятими Отцем. Святе Письмо, однак, каже, що Святий Дух ще не прийшов. Бачимо, що цей Дух не міг бути даний як сила зачаття, доки Ісус не помер і не з'явився в присутності Бога, щоб вчинити поєднання за гріхи Церкви. Через сорок днів після Свого воскресіння Христос зійшов

на небо, щоб представити Свою заслугу, приписуючи її на користь усіх, котрі мали статися Його учнями впродовж Євангельського Віку, періоду Високого Покликання.

Хоча Святий Дух ще не був даний, Ісус сказав Своїм учням, що вони можуть молитися “Отче наш”. Це було з огляду на стан синівства, в який вони незабаром мали бути впроваджені. Бог не є Отцем для нікого іншого, окрім тих, котрі прийшли до Нього шляхом, визначеним Ним – через Його Сина як ціну викупу і через повне підкорення себе та всього наявного Богу. Хоча наш Господь був ще в плоті, Його справжні послідовники були синами в сподіваному значенні.

Після Своєї смерті і воскресіння Учитель звелів їм чекати в Єрусалимі, доки вони не будуть наділені силою згори. Отець відкладав відповідь на деякі їхні молитви. Він не хотів давати їм деякі благословення тоді, коли вони просили, бо, мабуть, була обґрунтована причина затримати їх на певний час – як у випадку надання Святого Духа для зачаття. Однак вони мали тримати себе у властивому стані віри, щоб бути готовими для благословення, коли воно прийде згори.

Вони могли б молитися так: “Отче Небесний, ми дізналися, що у відповідний час Ти даси нам Святий Дух. Ми знаємо, що Ти вже дав Твій Дух Ісусу, нашому Учителю, що під час Його хрищення Він прийняв помазання згори. Тож і ми чекаємо на Святий Дух – чекаємо, щоб прийняти це помазання, це благословення від Тебе”. І ті, котрі чекали в горішній кімнаті після вознесіння Господа, отримали в П'ятидесятницю, у відповідний час це благословення, Святий Дух.

ЄДИНИЙ ШЛЯХ – ІСУС

Якщо ми звернемось до нинішнього часу і запитаємо про що ми можемо молитися, то Господь відповідає через Своє Слово, що ми не можемо молитися по-іншому як тільки на цих самих умовах, а саме: на основі віри в Його Сина як нашого Відкупителя і повного присвячення себе, відданості ходити слідами Учителя,

нашого блаженного Взірця. Ніхто не може прийти до Отця по-іншому, ніж через Нього. Усі такі будуть прийняті аж до завершення потрібного числа Вибраних. Отож, не було б правильно захочувати приходити до Отця в молитві когось, хто ще не став членом Його сім'ї через повне посвячення.

У випадку Корнилія, римського сотника, про котрого вже згадувалося в цій статті, ми бачимо, що він був справедливою, доброю людиною. Але він не належав до юдейського народу, котрому Бог дав Свій Закон. Єдиний шлях, яким Корнилій міг здобути Божу милість до визначеного Ним часу – три з половиною роки після хреста – це був шлях статися юдейським прозелітом.

Але коли хронологічно настав властивий час, щоб Євангеліє прийшло до язичників, на цю добру людину було звернено увагу, і Корнилій радо прийняв умови, став Божим сином через віру в Христа. Він отримав зачаття і помазання Святого Духа – так само як попередньо прийняли юдеї. Все це показує нам, що Бог має особливо визначений спосіб, яким будь-хто може статися Його дитиною. Але якщо така особа прийде невідповідним чином і у невідповідний час, то не буде прийнята як син Всевишнього.

ЗГАДАНІ МОЛИТВИ

Божі стосунки з Корнилієм свідчать, що у випадку тих, котрі приходять до Бога і моляться до Нього, але не знають про визначений шлях, їхні молитви, як і молитви Корнилія, Бог згадає згодом. Як Господь звертав увагу на молитви Корнилія і бажання його серця прославляти Бога та служити Йому, так, можемо припустити, Він звертає тепер увагу на молитви і прагнення наближитися до Нього. Він не обов'язково пошле когось на зразок Петра, щоб дати вказівки зараз. Це залежатиме від Його рішення, чи це розумно і чи така особа підходить для Його теперішнього задуму. Але будь-які молитви, принесені зі щирістю, не залишаться непомітними і отримають винагороду в своєму часі – тепер чи потім.

Припустимо, що хтось живе в язичницькому краї, де нічого не знають про Христа, і,

припустимо, така особа шукає Бога і молиться настільки, наскільки має світло. Господь в таких умовах не може прийняти її як Свою дитину, але Він може, якщо Його Мудрість на це дозволить, привести такого щирого шукача до знання Христа – чи то шляхом висилки до нього брошури поштою, чи через проповідь, чи через зустріч з кимось з Господніх посланців, хто поспілкується з ним його мовою. Будьмо певні, що кожна зголодніла душа отримає світло і знання, потрібне для її спасіння, у слухний в Господа час. Почувши про Бога і про вияв Його любові в Христі, кожна особа може прийняти або відкинути це Послання. Якщо вона не зуміє або не захоче посвятитися Богу після отримання світла, то жодні її молитви не будуть прийняті.

НАЙГОЛОВНІШИЙ ЗІ ВСІХ ДОБРИХ ДАРІВ

Ми читаємо, що Небесний Отець дасть добрі дари тим, хто просить Його, тобто Він дасть те, що буде добре для них. Ми не повинні диктувати Йому, якими мають бути Його благословення. Ми не повинні просити про усілякі земні речі. У випадку юдеїв вони просили переважно про земні благословення, бо їм не були обіцяні Небесні. Але ми, котрі увійшли в синівські стосунки з Богом, повинні молитися про те, що Він особливим чином обіцяв – про Святий Дух. І наш Отець, що на Небі, дасть нам те, що найкраще відповідатиме нам і приготує нас до Небесного Царства.

Господь дасть усяке земне благословення, яке слугуватиме найкраще інтересам Нового Створіння. Усе, що Він дасть, буде добрим даром. Ми не завжди знаємо, що для нас найкраще. Інколи батько може вважати, що дитині часом краще дати ліки замість їжі. Батько дає це для добра дитини. Так само з нашим Небесним Отцем. Інколи Він дає випробування віри, випробування відданості, випробування любові. Всі ці випробування мають на меті розвинути в нас силу характеру і цим зробити нас придатними до подальших більш значних благословень.

Отець сприймає нас як Нові Створіння в Христі. Якщо, наприклад, деякі з Його дітей захоплюються благословеннями або турботами цього життя, Бог може дати свого роду очищення від земних речей. Така особа може зламати ногу або її може спіткати ще якесь земне лихо – щось, що буде добре для неї як Нового Створіння. Коли б весь Господній народ прийшов до такого стану, де б його головним бажанням, найвищим прагненням, суттю всіх його молитов було бажання наповнитися Духом Бога, Духом Правди, Духом здорового розуму, щоб знати і виконувати Його волю, яке б велике благословення це принесло! Господня воля в тому, щоб Його діти здобули найвищу міру цього найбільшого з благословень, але Він дарує його тільки на певних умовах.

Він стримує його, доки вони не навчаться цінувати його вартість і так щиро його прагнути, щоб присвятити себе виконанню цих умов, перебуваючи в благанні, доки їхня настирливість не принесе відповідь.

НЕВИМОВНИЙ ПРИВІЛЕЙ МОЛИТВИ

Апостол Павло вмовляє святих: “Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю”. Ці слова не означають, що ми повинні завжди стояти на колінах або повинні постійно промовляти молитву. Але ми не повинні ніколи переставати молитися, і наші молитви повинні бути в душі – наполегливі, щирі. Божі діти не повинні “говорити молитви”, а повинні молитися. Є формальна молитва, багатослівна, яка не піднімається вище голови того, хто повторяє слова. Святе Письмо говорить, що це є наближення до Бога устами, коли серце далеко від Нього. Було б краще нам не наближатися до Господа взагалі, аніж робити це невластивим чином.

Наблизитися до великого Творця і Пана Небес та землі є найбільш чудовим привілеєм, і ми повинні це робити в душі пошани та відданості. Наш Господь сказав, що Отець шукає таких, котрі б поклонялися Йому в душі та Правді. Ми повинні приходити тільки в імені Христа.

Він є єдиним Шляхом, щоб наблизитися. І ми зобов’язані приходити зосереджені та наполегливі.

Не треба намагатися говорити навіть слово, яке не має значення або не є обдумане. Віримо, що багато хто завдає собі кривди, вживаючи певний набір слів, та ще й формальним чином. Це не молитва. Справжня молитва є мовою серця. Тому чим більшою буде наша відвертість, тим більш прийнятною буде молитва, і більше благословення ми отримаємо.

Ми не повинні приходити до Бога без віри і без щирого бажання мати Його благословення. Треба проіннятися духом нашого прохання, щоб Господь міг бачити щирість нашого серця в даній справі. Існує певна різниця між молитвою і вдячністю. Молитва, як ми вже сказали, – це звернення з проханням. Ніхто не може прийти до Господа і бути прийнятий, якщо він не увійшов до складу Христа. Інші є чужинцями та далекими. Але кожен може виразити вдячність Богу або віддати Йому уклін, прославлення, пошану.

ОБОВ’ЯЗКОВА ВИТРИВАЛІСТЬ В МОЛИТВИ

Є різниця також між молитвою і благанням. Молитвою є будь-яке звертання, велике або мале, тоді як благання означає особливе прагнення чогось – наполегливе домагання. Чи йдеться про звичайну молитву, чи про благання – палку форму молитви, ми завжди повинні приходити в душі, оцінюючи факт, що ми приходимо перед великого Єгови і що це привілей, даний сьогодні зовсім небагатьом.

Ми також повинні “пильнувати з повною витривалістю”. Якщо ми справді віримо, що Господь казав нам молитися і що Його воля – дати нам те, що ми потребуємо, і, передусім, Його Святий Дух, тоді нам треба бути пильними, щоб побачити, коли ми отримаємо відповідь на наші прохання. Якщо ми не звертаємо жодної уваги на наші молитви після того, як ми їх промовили, ніколи не стежимо, чи на них є відповідь, це свідчить, що насправді ми

не переймаємось нашими потребами. Здається, що в цьому лежить причина, чому Бог не відповідає на багато наших молитов так швидко. Нам треба навчитися пильнувати за відповіддю на наші молитви і, отже, навчитися уроку як оцінювати, як бути вдячним Йому, коли ми усвідомлюємо, що Він задовольнив наше прохання.

Отже, ми повинні молитися з витривалістю, чекаючи на виконання не тільки кілька годин, не тільки день або тиждень. Господь може вважати за краще зволікати, щоб задовольнити наше прохання – чи то з метою випробувати нашу віру, чи то для того, щоб привести нас до кращого стану, щоб прийняти благословення. Мабуть, ми всі відчували таке, і тому були ще більш голодні відповіді, доки вона прийде. Будьмо певні, що Господь ніколи не є байдужний до мольби Своїх дітей і використовує шлях, найкращий для нас – як поступає чуйний вчитель зі своїм учнем і люблячий батько зі своєю дитиною. Наш Отець, що на Небі, хоче дати нам те, що в Нього є найкраще, і не затримає того, що насправді добре (Пс. 84: 12). Але Він часом вимагає, щоб ми чекали якийсь час. Іншого разу відповідь на наше прохання може прийти швидко.

Чи ми на колінах, чи мандруємо життям, наші серця повинні постійно звертатися до Господа за Його проводом в усіх наших справах та переживаннях, щоб ми могли служити Йому так, щоб це Йому подобалося і було прийнятним для Нього, щоб ми могли бути захищені від спокус, які без Його допомоги перевищуватимуть наші сили, і щоб Він в Своему часі визволив нас від усякого зла та недосконалості і дарував нам місце в Його Небесному Царстві. Дорогі брати та сестри, завжди впроваджуймо в чин пересторогу нашого Учителя: “Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу” (Мр. 14: 38).

ЧИ ПОВИННІ МИ БОРОТИСЯ В МОЛИТВІ?

Хоча Святе Письмо заохочує нас до наполегливості в молитві, і цього також навчає притча про наполегливу вдову, на нашу думку,

ніщо в Святому Письмі не дає нам права робити те, що деякі люди називають “боротьбою з Богом в молитві”. Ми віримо, що наш Бог готовий дати нам речі, які для нас є найкращі, але ми не повинні прагнути всього того, що Бог не хоче нам давати. Ми не повинні намагатися спонукувати Господа робити щось, що Він не хоче робити, а тільки повинні прагнути, щоб виконалася Його воля. В той час, коли Яків борювався з ангелом, він робив правильно. Кожен з нас в такому становищі зробив би добре, коли б повівся так само. Але це був незвичайний випадок. Яків вперше повертався додому після того, як утік до Падан-Араму від свого брата Ісава, і боявся, що Ісав може чигати на його життя. Отож, Господь Сам об’явився Якову у вигляді Свого ангела. Ангел міг вирватися, але дозволив Якову повестися настільки відверто, що той сказав: “Не пущу Тебе, коли не поблагословиш мене”.

Ми не маємо потреби боротися з Богом за Його особливе благословення. Ми вже маємо це благословення. Ми не є слуги, які вимолюють скибку. Господь зодягнув нас у Свій найкращий одяг: Він дав нам Свій Святий Дух. Але Він пообіцяв нам дещо на тій умові, що ми будемо просити, і Він бажає Собі, щоб ми далі приходили до Нього з вірою в простій, щирій молитві – не намагаючись вести в молитві боротьбу.

ЦАРСТВО В ДВЕРЯХ

Світ повний зла і поганих речей внаслідок гріха. Тому наші серця вигукують: “Скільки ще, о Господи, скільки ще, доки Ти визволиш Свій народ і встановиш праведність на землі?” Отже, ми молимося щодня: “Нехай прийде Царство Твоє і нехай буде воля Твоя на землі”. Чи ми маємо від цього втомлюватися? Ні, бо Господь просив нас, щоб ми далі цього прагнули, далі про це молилися.

Царство прийде! І Господь хоче, щоб ми трималися думки, що Царство приходить! Відмовитись від молитви означало б відмовитись від нашої віри. Але ви далі надійтесь, далі вірте, далі моліться безперестанку! Далі кажіть: “Нехай прийде Царство Твоє!” Праг-

ніть того часу, коли Царство благословить всі племена землі. Це щось зовсім інше, аніж боротися так, як ми розуміємо значення цього слова. Це – наполегливість, це – настирливість, це – витривалість. І за все ми повинні дякувати. Але в нас немає бажання прискіпувати Господній час ані на хвилину. Навіть якщо ми молимося, “Нехай прийде Царство Твоє”, це не означає, що ми хочемо, щоб Царство прийшло перед настанням Отцівського часу. Але, якщо наші очі помазані, ми знаємо,

що цей час не зволікатиме і що він близько. Якими б не були наші природні нахили стосовно сталості та рішучості в молитві, ми повинні черпати для себе вказівки з Божого Слова. Ми повинні перемагати наші природні нахили. Тому як вірні, слухняні діти, підпорядкуймо свої погляди і свою поведінку до слів поради, яку наш Отець дав нам. Пам’ятаймо обітницю Учителя: “Просіть і отримаєте, щоб повна була ваша радість” (Ів. 16: 24).

R5832 (1916 p.)

УПОКОРЕНИЙ ПІДНЕСЕТЬСЯ ФИЛИП’ЯН 2: 1-11

ПОКОРА Є ВЕЛИКИМ УРОКОМ ДЛЯ ВСІХ – ОДНОРОДЖЕНИЙ ЯК ІЛЮСТРАЦІЯ – ЯК ВІН БУВ БАГАТИЙ – ЯК ВІН СТАВ БІДНИЙ – ЧОМУ ЙОГО ПІДНЕСЕНО – ЯК ЙОГО ПІДНЕСЕНО – ЦЕРКВА ЙДЕ ЙОГО СЛІДАМИ

“Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будиши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством”
(2 Коринтян 8: 9).

Св. Павло, на той час в’язень у Римі, написав ці слова до братів у Филипах, котрих так щиро любив і від котрих отримав стільки доказів любові до нього. Про жодну іншу Церкву не згадується, щоб вона допомогла св. Павлу в час його потреби. Про його особливу підтримку нею згадано двічі в Солуні (Фил. 4: 16), раз у Коринті (2 Кор. 11: 9) і тепер у Римі.

Послання до Филип’ян отримало назву листа радості: настільки душевно серце апостола відгукнулося на вірність тамтешніх братів. Він хотів, щоб вони знали, як він цінує їхню любов, і що така любов повинна рясніти один до одного і до всіх. Його радість ставала повнішою, як він розумів, що брати мають розум Христа – його любов та злагоду. Тому він нагадував їм, щоб вони пам’ятали, на яких умовах можна розвинути такий характер. Нічого не можна робити через суперечку або з марнославства. Вся поведінка має позначатися скромністю, покорою і бажанням побачити добрі риси характеру в інших – побачити те, в чому інші є вищі від нас.

Це не означає, що вони мали обманювати себе. Ні, вони мали пильнувати, щоб оцінити справжні якості і справжній характер (як тільки ті виявляться), шукаючи шляхетні риси в інших і доброзичливо сподіваючись, що ці риси існують, навіть якщо їх не зауважили. Цим вони мали доглядати інтереси Господньої справи і нехтувати свавіллям або пихою. Отож, вони мали дивитись не тільки за власними справами або інтересами, але й за справами та інтересами інших – мали зважати на права інших, на їхні здібності. Це, як стверджує апостол, є ознакою Святого Духа, Духа здорового розуму, який приходить до послідовників Ісуса в міру того, як вони зростають в благодаті та стають схожими характером на Учителя.

Апостол говорить, що цей розум, тобто вдача, цілковито проявився в Ісусі. В Своїм передлюдському стані, коли Він був у Божій подобі, духовною істотою, Ісус був покірний. Йому навіть не приходило на думку захопити Божественну владу, щоб возвеличити Себе, щоб добиватися становища вищого від Свого власного, як це зробив сатана. Він не думав про те, щоб привласнити Божественну владу та честь, ставлячи себе на рівні з Богом Отцем. Навпаки, Він мав той самий Дух, який показав згодом, коли сказав: “Та проте не Моя,

а Твоя нехай станеться воля”; “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене”; “...Більший за Мене Отець” (Лк. 22: 42; Ів. 6: 38; 10: 29; 14: 28).

Учитель завжди проявляв цю вдачу поваги до Отця і повної довіри до Божественної Мудрості, Любові, Справедливості та Сили. Отже, коли настав час, задуманий Отцем, послати Спасителя у світ – спочатку щоб відкупити його, а пізніше щоб стати його Царем і Визволителем, – і ця пропозиція виконати згадану велику службу для Бога та людей була запропонована великому Логосу (“Однородженому від Отця”), вона була негайно прийнята. “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу”, – була відповідь найголовнішого зі всіх Божих створінь. Це передбачало велике упокорення – відмову від найвищого звання на духовному рівні, щоб стати людською істотою, щоб бути людиною між людьми, “Людиною Ісусом Христом” – не грішною людиною, а досконалою, на образ та подобу Бога, якою був Адам на початку, “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”.

“ЛЮДИНА ІСУС ХРИСТОС”

Коли Ісус після зміни природи усвідомив Себе людиною між людьми, Він далі зберіг Свою вірність Отцю. Він ще був дитиною, коли сказав: “Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві?” (Лк. 2: 49). Дізнавшись, що Він не може почати займатись справами Отця, доки не досягне віку, обумовленого в Синайському Законодавстві, Він спокійно залишався вдома, аж Йому виповнилось років з тридцять. Тоді Він, не гаючись, прийшов до Івана Христителя над Йордан і привселюдним зануренням засвідчив Свою повну слухняність Отцівській волі – повне посвячення Свого життя аж до смерті.

Тоді на Нього зійшло зачаття Святим Духом, як про це свідчив Іван. Тоді також Бог дав Йому, як зачатому від Духа, особливе розумове роз’яснення, як читаємо: “І ось небо [вищі речі] розкрилось” Йому. Божественний План стався виразний, і цей план передбачав Його смерть як позаобраз змія, піднятого на дереві Мойсеєм;

як позаобраз тельця жертвоприношення, заколеним Аароном; як позаобраз Пасхального агня, заколеного ізраїльтянами і спожитого ними, щоб зміцнитися і вийти на волю з Єгипту – щоб визволити народ Бога з ярма рабства гріха сатани.

В усіх цих випробуваннях, бачимо, Учитель був вірний, відданий Богу, відданий Своїй угоді, відданий принципам праведності. Саме так про Нього написано: “Ти полюбив справедливість, а беззаконня зненавидів, тому намастив Тебе Бог, Твій Бог, оливою радості понад друзів Твоїх” (Пс. 45: 8). Олія радості представляла святу радість нашого Господа і святі сподівання, які підтримували Його впродовж часу, коли Він умалив Самого Себе і зробився справді бідний, остаточно втративши навіть життя. І все це було задля Його відданості Божій волі і Задуму, накресленому в Біблії.

Його останнім вигуком на Голгофі було: “Виконалося!” Його хрищення в смерть закінчилося. Його повне схвалення за послух Богу і принципам праведності, за все, що Отець дав Йому зробити на шляху жертви, здобуло завершення. Тепер настала черга Бога, щоб діяти! Хіба ж Він залишить Свого Вірного в смерті? Ні, “вірний бо Той, Хто обіцяв”, Хто виконав Свої добрі обітниці для Свого вірного Сина. Апостол говорить про це: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я” – титул і почесні, відзнаку, становище понад усі інші (вірші 9-11). Він увійшов у славу, і всі ангели Бога поклонилися Тому, Кого Отець так високо возвеличив до Своєї правиці, даючи Йому, окрім того, від чого Він відмовився, славу та безсмертя – Божественну природу. Тому зрозумілим є вигук в небесах: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!” (Об. 5: 12).

СЛАВНЕ ЦАРСТВО МЕСІЇ

Але великий Відкупитель повинен отримати ще більшу славу. Ті, котрі Його розп’яли, і весь світ людства, за котрий Він скуштував смерть, ще мають дізнатися про Його велику жертву за них

і про велику честь та високе становище, яке Він отримав за це. Він має бути Царем Слави всього світу і має царювати тисячу років. Як каже 10 вірш, остаточно кожне коліно на землі схилиться, і кожен язик визнає Його. Всі інші, в кого не буде бажання визнати Його і слухатися, мають бути знищені з-посеред людей, “немов звірина нерозумна” (2 Петр. 2: 12; Юди 10). “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23). Все це прославлення Сина буде безпосередньо на славу Отцю, бо весь План Спасіння є від Отця через Сина, як запевняє нас апостол в 1 Коринтян 8: 6.

Отже, старайтесь не загубити думку, виражену апостолом в нашому заголовному вірші. Хоча світ за якийсь час матиме користь з великої жертви Відкупителя і подальшого Царства, і всі повинні мати нагоду відновитися до людської досконалості та всесвітнього Царства, особливе благословення Бога є для Церкви, яка зараз приймає Відкупителя, посвячує своє життя, як Він це чинив, щоб виконувати волю Отця і ходити слідами Ісуса. Всі вони стануть Його співпадкоємцями в Царстві і царюватимуть з Ним тисячу років і навіть більше.

Суть цієї лекції в іншому місці виражена словами апостола Петра: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив” (1 Петр. 5: 6). Тільки покірні розумом є готові вчитися великих лекцій, яких неодмінно слід навчитися, перш ніж вони будуть готові до вивищення, яке буде корисним для них і для інших. Шлях самолюбства та самовпевненості є проілюстрований в сатані, котрий схибив і остаточно буде знищений. Цей дух самовпевненості є ще названий духом світу, і він незабаром приведе світ до великої катастрофи, провіщеної в Біблії, з якої люди будуть урятовані Месією та Його Царством і матимуть нагоду вчитися великого уроку покори, слухняності і здобуття нагороди.

Ісус, навпаки, проілюстрував нам властивий шлях, який веде до слави, честі та безсмертя, а саме, шлях повного самовідречення і повного підкорення усьому, що може вважатися Божественною волею. Як Спаситель увійшов в Свою славу, яка стала нагородою за Його слухняність, так і вірні з Його народу, Церква, показуючи свою покору і слухняність, будуть співучасниками, співпадкоємцями в Його майбутньому Царстві слави.

R5846 (1916 p.)

ПЕРШИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ МУЧЕНИК ДІЇ АПОСТОЛІВ 6: 9 – 8: 3

ВІРНИЙ СВ. СТЕПАН – ДОБІРНІСТЬ ЙОГО МОВИ І ЗАПАЛ ДО БОГА ТА ПРАВДИ
ВИКЛИКАЛИ НЕСПОКІЙ ЙОГО ВОРОГІВ – ЗНЕНАВИДЖЕНИЙ ЗА РИСИ, ЯКИМИ
СЛІД БУЛО Б ЗАХОПЛЮВАТИСЯ – ЗАСЛІПЛЕННЯ НЕПРАВДОЮ – ЙОГО ПЕРШЕ
ЗМАГАННЯ В СИНАГОЗІ – ЙОГО ДРУГЕ ЗМАГАННЯ ПЕРЕД СИНЕДРІОНОМ –
ПЕРЕМОГА В СМЕРТІ

“Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!” (Об’явлення 2: 10).

Відверто кажучи, наш Господь Ісус був першим християнським мучеником; але першим з Його послідовників, котрий зазнав смерті за свою вірність в проповіді Євангелія Ісуса, був св. Степан, один з семи обраних дияконів, призначений для розподілу благочинних дарів у Церкві. Апостоли прагнули віддатися цілковито праці Учителя і, напевно, сподівалися мало особливого служіння від призначених дияконів.

Однак в Божому провидінні один з них, Степан, задля своєї любові та запалу отримав багато Господньої благодаті та благословення, а також право покласти своє життя вірно за Правду.

Св. Степан, судячи зі всього, був людиною впливовою і любив Правду. Його обрання як одного з особливих дияконів, свідчило, що ті, котрі знали його найкраще, високо цінували його чистий характер і життя. Про його красномовність під час захисту Учителя та Його Євангелія добре свідчить ця лекція.

Історія подає, що в той час було чотири сотні і шістдесят синагог в Єрусалимі. Деякі з них були єврейськими, тобто особи, які приходили на богослужіння, були призвичаєні до єврейської мови і вживали її. Інші синагоги називали елліністичними, тобто грецькими. В довколишньому світі грецька мова була культурною мовою того часу, і деякі юдеї та прозеліти, що жили у віддалених місцях та в Єрусалимі, віддавали перевагу книгам Закону та Пророків грецькою мовою.

Правдоподібно, св. Степан відвідував одну з таких синагог, і це було причиною піти туди звіщати своїм одновірцям послання, що Ісус був Месією. Вважається, до того ж небезпідставно, що Савло з Тарсу також відвідував цю синагогу і що він був одним з тих, з ким змагався св. Степан і над ким, за Господньою благодаттю, очевидно, взяв гору в цих дебатах. Ось так з'явилось почуття незадоволення.

Юдейським начальникам здалося, що це послання про Ісуса як Месію, про відповідальність юдеїв за Його смерть і про Божу милість в піднятті Його з мертвих, було великою неправдою, яка, якщо її представити людям вправним чином, обов'язково збудить дух обурення проти начальників юдеїв і стане згубною для всякого закону та уряду в Палестині. Справді, ці християни твердили, що внаслідок відкинення Ісуса юдейський народ був відкинений від Божої милості і що надходять жахливі лиха. Ті, котрі трималися старого порядку речей, відмовлялися вірити в такі пророцтва грядущого нещастя.

Друге змагання св. Степана трапилось напередодні його смерті. Синедріон, лютий на нього, підкупив свідків – дав, так би мовити, хабар, щоб кілька людей нарікали, звинувачуючи св. Степана у богохульстві, немовби він казав, що Мойсей та Закон непотрібні і що храм більше не є Божим Храмом. Ці свідки взяли кілька окремих висловів св. Степана, зліпили їх до купи, створюючи враження, що Правда є фальшкою та богохульством. Так само є з будь-якою справою. Форма висловлювання має багато спільного з враженням, яке вона створює. Св. Степан сказав те саме, в чому його звинуватили,

але, збираючи його висловлювання разом, вони хибно представили суть його вчення.

СВ. СТЕПАН ЗАХИЩАЄТЬСЯ

Коли ці платні свідки склали своє свідоцтво перед Синедріоном, звинувачуючи св. Степана в богохульстві, покаранням за яке була смерть через каменування, Синедріон, вдаючи порядність, дозволив св. Степану виступити на власний захист. Це св. Степан зробив умілим чином, нагадуючи перебіг юдейської історії і перераховуючи події, чим показав свою щирю віру в Божі стосунки з Авраамом і в обітниці, дані тоді. Крок за кроком він спрямував думки слухачів до часів Мойсея, надання Закону і нагадав їм слова Мойсея, що у властивий час Бог підніме більшого Пророка ніж він (5 М. 18: 18, 19). Цим великим Пророком, як напрошувався висновок зі слів св. Степана, був Ісус. Якщо ж Мойсей особливим чином вказав на Ісуса, як на більшого від себе, то немає жодної зради проти Мойсея тепер прийняти цього більшого Пророка. Ось так одне зі звинувачень проти св. Степана було подолане. Він не був невірний Мойсеєм, а навпаки.

Що ж до Храму, то св. Степан нагадав своїм слухачам, що Бог спершу поставив Намет на пустині; що згодом замість нього Бог подбав про Храм в Єрусалимі, і тому зовсім не є неповагою до Намету вірити в Храм, збудований Соломоном. Тепер Бог подбав про вищий Храм, який має зайняти місце будівлі, зведеної руками. Цей вищий Храм має бути духовний, має складатися з Божих людей, які, як живе каміння, мають будуватися разом в помешкання Бога через Духа.

Якщо не було богохульством приймати Храм Соломона замість Намету Мойсея, то не повинно вважатися богохульним приймати цей вищий, духовний Храм, Головою, Фундаментом якого є Ісус, замість образного Храму, збудованого з дерева та каменя.

ПЕРЕМОГА В СМЕРТІ!

Слова св. Степана були настільки умілими, настільки логічними, настільки переконливими,

що його слухачі “запалали серцем своїм” (Кул.), але не в значенні каяття, але усвідомлення того, що їхня справа стається малоефективною. Припускають, що Савло з Тарсу був членом цього Синедріону. Вони вже не мали надії справедливо звинуватити св. Степана в богохульстві, тому залишався єдиний вихід – швидко знайти якусь зачіпку до його слів, які могли здатися богохульним, і на цій основі поспіхом добитися його смерті.

І ось трапився момент. Св. Степан, заглиблений в свою мову – проповідуючи Христа і грядущі благословення через Нього для Ізраїлю та світу – сяяв лицем, мов ангел Господній. Глянувши на небо, він вигукнув: “Ось я бачу відчинене небо, і Сина Людського, що по Божій правиці стоїть!” Це був знак для Синедріону, щоб здійснити галас про відверте богохульство і накинутись на Божого посланника. Що саме св. Степан хотів сказати цими словами, ми не знаємо докладно. Пам’ятаючи, що ми бачимо найкраще очима нашого розуміння, ми могли б використати ті самі слова – посилаючись не на видиме для наших буквальних очей, а на наш розумовий зір і на наше переконання про його правдивість. Саме так сліпа людина, зрозумівши суть аргументу, може переконливо сказати: “О так, я тепер бачу!”

Будьмо певні, що натовп був готовий піти за думкою Синедріону. Сьогодні, як і тоді, натовп готовий до будь-якого насилля, якщо в нього є лідер і претекст – а особливо, якщо цей претекст і лідерство є в релігійному напрямку та походить від визнаних впливових осіб. В людській природі міститься лютий, тваринний інстинкт, який здається кровожерливим і тільки чекає нагоди.

Виштовхнувши слугу Ісуса за ворота – бо виконання вироку не дозволялося в місті – натовп поскидав свій одяг до ніг юнака на ім’я Савло з Тарсу. Ось так Савло дав їм дозвіл каменувати, і вони каменували Степана на смерть. В цей час він вигукнув: “Господи Ісусе, прийми духа мого!”, моє життя, і “не залічи їм, о Господи, цього гріха!” Це була найвища мить перемоги св. Степана – вірність до смерті

і вияв духа, повного любові, з яким він прийняв смерть від своїх ворогів, – духа Учителя, того ж духа, якого ми повинні виховувати в собі і виявляти.

ГЕРОЇЗМ В ОКОПАХ

Св. Степан дав нам зразок. Справді, не важко знайти приклади які б показували якими ми повинні бути. Трудність в тому, що ніхто, окрім тих, котрі палають духом і добре навчені Господом, не мають користі з таких прикладів. Скажімо, світ сьогодні дає Церкві чудовий урок вірності до смерті. Коли послідовники Ісуса дивляться через океан і бачать мільйони людей, які залишають дома, сім’ї, справи, задоволення і всілякі виправдання, щоб бути слухняними правителям своїх країн, щоб йти в окопи, наражатися на небезпеку, переносити труднощі, рани та смерть, – то це справді виглядає дивовижним.

Ми кажемо собі: “Якими ж особами повинні бути ми, християни!” Ми покликані не вбивати своїх ближніх, а робити їм добро. Ми покликані не для того, щоб заробити кілька центів платні на день або залізний хрест, або ім’я, записане в якомусь почесному списку, але щоб мати обіцяну славу, честь, безсмертя і співпадкоємство з нашим Господом в Його Царстві. Більше того, нам належить не тільки привілей допомагати людям зараз (а не нищити їх), але й блаженний привілей допомагати їм в прийдешньому віці позбуватися недоліків на шляху до образу та подоби Бога. О, якими повинні бути Християни! Якими вірними, якими відданими!

Наш заголовний вірш дуже промовистий. Ми стали в ряди не на кілька днів, але погодилися на це з повним розумінням, що для здобуття великої нагороди ми повинні покласти наше життя в Господній службі – вірно, віддано. Чи багато християн зрозуміли, що означає посвячення свого серця Господу і підняття хреста, щоб бути Його послідовником через ганьбу й хвалу? Ще не пізно вивчити цей урок якомога повніше і постановити, що з Божою благодаттю ми будемо вірними до смерті Тому, Хто покликав нас з темряви до Свого дивного світла.

ПИЛИП ТА ЕФІОПСЬКИЙ ВЕЛЬМОЖА ДІЇ АПОСТОЛІВ 8: 26-40

ЩЕ ОДИН ВІРНИЙ ДИЯКОН В ПЕРШІЙ ЦЕРКВІ – ПОШУКИ ЯЗИЧНИКАМИ БОГА – УЗГОДЖЕНІСТЬ ШЛЯХІВ БОЖЕСТВЕННОГО ПРОВИДІННЯ ЗВЕЛА ДОКУПИ ЦИХ ЧОЛОВІКІВ – УМІЛЕ ЗАСТОСУВАННЯ ТАКТУ ДИЯКОНОМ ПИЛИПОМ – БОЖЕСТВЕННЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ ЙОГО НАРОДУ – ЄВАНГЕЛІЄ ЛИШЕ ДЛЯ ПОКІРНИХ – ВОНИ БУДУТЬ НАВЧЕНІ БОГОМ – УРОКИ ДЛЯ СЬОГОДЕННЯ

“Чи розумієш, що ти читаєш?”

(Дії апостолів 8: 30).

Диякон Пилип – знаряддя божественного провидіння, щоб привести ефіопського скопця на вузьку дорогу учнівства, а через нього, мабуть, розповсюдити “радісну вістку” в Африці – був, власне, такою людиною, яку Господу було до вподоби вжити як Своє мовне знаряддя в службі Правді. Проявивши себе вірним в другорядній праці служіння при столі, він отримав підвищення і став послом Бога в проповідуванні Євангелія в Самарії. І нинішня лекція показує нам, як Господь далі керував ним і вживав його в Своїй благословенній службі. Перед нами підбадьорюючий приклад для всіх, котрі мають такий самий дух – таке саме бажання служити Господу і Його справі. Вірність в малому, напевно, принесе більше нагод.

Нам не сказано, яким чином Господь “промовив” до Пилипа, посилаючи його на шлях, де він мав знайти повіз скопця. Однак можемо бути певні, що для Пилипа вказівка була достатньо виразною, щоб її не сприйняти як натяк або враження. Ми повинні пам’ятати також, що це відбувалося тоді, коли Господь вживав (більше, ніж в даний час) чудесні засоби для спілкування, мабуть, з конкретною метою утвердити віру Його слуг, а також їхню працю. Сьогодні ми ходимо більше вірою, а менше – зором та чудесами. Однак світло, яке сяє на Божественний План та Слово, настільки яскраве, що ми з впевненістю можемо сказати, що в нас є усілякі переваги навіть над тими, котрі жили в той час. Ми повинні пам’ятати, що до часу, згаданого в лекції, ще не було писань Нового Заповіту, тобто не було нічого, що могло б спрямовувати апостолів та перших євангелістів, окрім тих чи інших чудесних втручань Божого провидіння.

Навіть після того, як ми дізналися про особливу Божу опіку над усім Його народом, ми готові виразити здивування, що до окремої особи, такої як цей скопець, була проявлена така виняткова турбота – що особливий посланник був направлений до нього, щоб повчати його в праведності. Мабуть, Божественне провидіння сприймає шлях всього людства неоднаково. Цілком очевидно, що в характері скопця було щось особливе – щось в стосунку його серця до Бога, що робило його приємним і прийнятним для Господа і дозволяло на таке чудо. Очевидно, він потребував бути навченим Правди.

ЩИРИЙ ШУКАЧ ПРАВДИ

Скопець походив з царства Мерое, яке лежало на західному березі ріки Ніл біля місця, де вона з’єднується з Атбарою на південь від Хартума, тобто на схід від Голубого Нілу в напрямку гір Абісінії. Він був придворним вельможею, мабуть, глибоко релігійним, тож, зіткнувшись з юдейською релігією, був нею вражений. В своєму релігійному запалі він поїхав до Єрусалима поклонитися і дізнатись ще щось про справжнього Бога. Випадок з ним, як і випадок з самарянами та Корнилієм свідчить, що це трапилося після завершення “сімдесяти тижнів” особливої милості до Ізраїлю, бо цей скопець не був юдеєм в повному значенні, адже скопців не приймали цілковито як прозелітів, ані не надавали їм привілеїв громади (5 М. 23: 1).

Досі скопець, як і Корнилій та віруючі самаряни, був частиною класу Лазаря, що лежав біля воріт багатого, бажаючи годуватися кришками зі щедрого столу благословень та обітниць, які Бог поширив на Ізраїль. Тепер настала зміна.

Дім Ізраїлю був відкинений; настав кінець особливої милості до Ізраїлю в справі Євангелія; прийшов час прийняти клас Лазаря на лоно Авраама. Пилип – ангел, Господній посланець – був посланий привести представника класу Лазаря в обійми Отця Авраама, як справжню дитину Авраама через віру.

І ось тепер скопець перебував в самому серці релігії, яку вважав правдивою. Єрусалим він залишив з копією манускрипту одного зі святих пророків – пророка Ісаї, що було дуже дорогим скарбом на той час. Про те, що цей манускрипт був написаний грецькою мовою, а не єврейською, мабуть, свідчило слово Esaisas, яке є грецькою формою слова Ісая. Він був голодний та спрагнений Правди і зробив все, що міг, щоб її здобути, про що свідчить купівля манускрипту, а також довга подорож і читання дорогою. Те, що він не просто читав, а досліджував, видно з його слів до Пилипа. Хіба дивно, що Боже особливе провидіння проявилось до такої особи – з таким станом серця, голодної і спрагненої Правди? Ні, не дивно. Це є в повній згоді з Господньою обітницею, що такі наситяться; що такі шукачі знайдуть; що хто так стукає, тому відчинять двері Правди. Пам'ятаймо, що ми є під доглядом того ж Бога, і що Він не змінюється. Навчимося також уроку, що Він цілком спроможний сьогодні як і будь-коли, допомогти щирому шукачеві Правди.

Ще інший урок, пов'язаний з усім цим, стосується часів та пір. Бог міг скерувати скопця до зібрання Церкви в Єрусалимі, щоб його навчили апостоли, які були там. Але це, мабуть, не було б таким корисним для скопця. Отримавши апостольське повчання, він міг би звернутися в цій справі до книжників та фарисеїв і отримати у відповідь пояснення, досить заплутане. В Господньому провидіння, цілком ймовірно, він дещо чув про християн, про їхнє переконання, що Месія прийшов і був розп'ятий, і, правдоподібно, він знав також іншу сторону історії – що первосвященники та учителі вважали всю цю справу обманом, шахрайством.

Можливо саме такі думки спонукали його до пошуку манускрипту, який він зараз читав, і дозволили на стан розуму, сприятливий до прийняття Правди, коли її пояснив Пилип.

ПІДРУЧНИК

Навчімося – не тільки стосовно наших власних справ, але й стосовно загального служіння Правді – щиро довіряти Божественній Мудрості та Силі, пам'ятаючи, що “Господь знає тих, хто Його”, що Він знає найкраще, як допомогти їм спіткати Правду. Правильно засвоєний цей урок не дозволить нашим рукам бути лінивими в Божественній службі, бо справжні слуги, такі як Пилип, завжди будуть охочі і готові служити. Він зміцнить наші серця і забере від нас ту похливість, яка перешкоджає багатьом Божим дітям мати мир. Не біймося за Господнє Слово, але пам'ятаймо сказане Господом через пророка: “Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поведження в тому, на що Я його посилав”.

Повіз порівнявся з Пилипом і минув його на дорозі. Скопець їхав не спішачи, щоб мати змогу читати. Він читав вголос – за звичаєм того часу і країни, а також дотримуючись приписів, даних народу юдейськими вчителями. Справді, згідно з одним юдейським правилом, вірні подорожуючи мали читати, якщо в них не було товариства. Нам не сказано, як саме Дух повелів Пилипу звернутись до скопця. Можливо, це було тим самим чудесним чином, яким він був посланий на дорогу, а може, посланий сюди, він озирався за ціллю своєї місії. Почувши, що скопець читає з пророцтва, Пилип одразу зрозумів, що це є і привілейована особа, і сприятливий час для послання, служінню якому він посвятився.

Згадане наводить нас на думку, що всі з Господнього народу, якщо вони прагнуть бути слугами Правди, повинні постійно бути пильними, щоб побачити нагоди для служби, і повинні сподіватися, що вони будуть спрямовані і вжиті Господом. Весь Господній народ є служителями, слугами Правди, і кожен повинен намагатися використовувати

усяку нагоду, що з'являється, не знаючи, яка з них отримає Господнє благовоління. Скрізь, де ми бачимо докази відданості Господу та Його Слову, ми повинні бути пильними, щоб простягти руку допомоги. Ми повинні, як зробив Пилип, шукати нагоди порозмовляти з такими, маючи намір надати їм підтримку, якої вони потребують, – ту саму допомогу, про яку Господь тим чи іншим чином подбав для нас. Ми повинні пильнувати, щоб передати благословення, які самі отримали, і вважати це головною справою життя усіх, котрі посвятилися на службу Царю царів.

Запитання Пилипа: “Чи розумієш, що ти читаєш?” – можливо, не завжди сприймуть добре, але це був найкоротший шлях виконати доручення. При цьому добре вживати такт, але, на нашу думку, багато хто з Господнього народу схильний вживати надто багато такту і не є достатньо цілеспрямованим в своїх намаганнях представити Євангельське Послання. Якби Пилип занадто перебував під впливом цього хибного уявлення про такт, він міг би досить довго розмовляти зі скопцем про погоду, про врожай, про його дім в Ефіопії, про мир та достаток в країні, про експорт та імпорт, про релігійні настрої людей і т.д. Цим він міг би поступово витіснити з розуму слухача найважливішу зі всіх речей.

Зважаючи на те, що Пилип чув скопця і знав тему, яку він вивчав, ми навряд чи знаємо кращий вступ до його послання, ніж метод та мова, які він застосував: “Чи розумієш, що ти читаєш?”. Це було, так би мовити, питання на засипку. Коли б скопець розумів, що читає, його б це не образило і він радо відповів би: “Так, друже, дякую Богу за те, що розумію, і це розуміння має для мене велику вартість. А ти теж розумієш це?” Та коли б його стан серця був поганий, його відповідь могла би містити ту чи іншу міру роздратування: “А що тобі до цього? Не втручайся не в своє!” Або коли б він мав лицемірний склад розуму, на зразок фарисеїв, до котрих промовляв Ісус, то, мабуть,

сказав би, що знає дещо, а тоді, щоб приховати своє неуцтво, зробив би кілька загальних зауважень і перевів розмову в якийсь інший напрямок.

Ми не повинні сподіватися, що особи фарисейського складу приймуть Правду від нас більше, ніж від Господа. Ми повинні знати на основі Господнього Слова, що Правда вмісне захована від усіх, котрі не є в правильному стані серця, щоб її прийняти – вона для них невизначена, невиразна і незбагненна. Це одна з проблем вчителів християнства сьогодні. Так само як колись казали фарисеї, садукееві та первосвященики, вони кажуть: “Хіба ми також сліпі?” Вони кажуть, що знають, але ми знаємо, що вони знають, що нічого не знають. Тому, як сказав наш Господь до їхніх прототипів, їхня сліпота продовжується, бо ніхто не може сподіватися бути навченим від Бога, якщо він перебуває в самодостатньому і нечесному стані розуму, що похваляється знанням і вірою, яких не має.

ПОКІРНИЙ ДУХ, ОХОЧИЙ ВЧИТИСЯ

Усі, до кого Господь особливо посилає Послання Своєї благодаті під час Євангельського віку, в значній мірі схожі на цього скопця – є щирими, наполегливими шукачами Правди, не боячись визнати, що вони не знають, і не бояться та не соромляться будь-якої допомоги, яку Господь може надати. Скопець не зупинився, щоб запитати Пилипа: “А ти хто – священик, а може, фарисей, чи доктор закону?” Йому було досить, що в своїй руці він тримав, як він вірив, Послання від Бога, котре, відомо, містить різні вислови, обітниця і т.д., яких він не розумів. Він вірив, що Бог, Котрий дав це пророцтво, є здібний і охочий дати також пояснення, тому він шукав його, і кожен, хто дав би пояснення, яке пролило б світло на його питання, дав би також доказ, що він є вчителем від Бога, слугою Правди, носієм світла.

На таку думку наводить відповідь скопця: “Як же можу, як ніхто не напутить мене?” Він був настільки щирим у своїх пошуках Правди, що один тільки натяк про допомогу,

який містився в питанні Пилипа, був достатній, щоб цілковито викликати його інтерес, тому він запросив Пилипа сісти з ним в повіз і дав привілей поділитися усім, що той міг йому дати.

Нас не дивує, що серце такої шляхетної, однак покірної і охочої вчитися, людини було привілейоване Господом, і до неї був посланий посланник, щоб навчити, тоді як мільйони інших Господь обминув, не вважаючи їх варти ми цього. Так само є сьогодні. І хоча Господь загально не веде Свій народ такими чудовим чином, яким Він скерував Пилипа до скопця, однак ми маємо відповідні загальні вказівки, а саме: "...благовістити сумирним"; "Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає" (Іс. 61: 1; Мт. 13: 9; Об. 2: 7).

Наше Послання, як каже пророк, має перев'язати зламани серця, а не ламати їх; ми повинні благовістити Євангеліє Христа покірним, а не упертим. З твердими, запеклими серцями Бог матиме справу іншим чином. Він розбиватиме їх на ковадлі труднощів, клопотів та картання у Свій час та Своім способом. Тепер же, в цьому Євангелієському віці, Він шукає Наречену з-посеред тих, котрі вже зламани серцем і до певної міри є покірні та охочі вчитися. Ми не повинні витратити наш час на марні зусилля, які суперечать біблійному правилу. Нехай ті, котрі не мають Євангелія, а лише послання виправлення, проголошують політичні реформи, громадські реформи, моральні реформи. Господнє Слово до Його посвячених, Царського Священства, таке: "...Благовістити сумирним,.. перев'язати зламаних серцем".

ЄВАНГЕЛІЄ ДЛЯ ПОКІРНИХ

Те, що скопець роздумував над відповідною частиною пророцтва Ісаї, було провидінням, а не випадковістю. Ця частина стосувалася нашого Господа Ісуса як Ягняти перед Його стрижіями, Котрий не відкрив Своїх уст на захист; вона розповідала про Його упокорення і про те, як Його життя мало бути забране з землі, а також ставила питання про Його потомство (Іс. 53: 8). Не дивно, що бідний скопець

був спантеличений! Не дивно, що всі юдеї були спантеличені! Безперечно, дане пророцтво, як і більшість пророцтв, могло бути тільки частково зрозуміле до його виконання – могло бути зрозуміле тільки в світлі його виконання і тільки тими, котрі були у властивому стані серця і під доглядом, під керівництвом Святого Духа.

Тут ми повинні зауважити: (1) що хоча Святе Письмо є "мечем Духа, Словом Божим", здатним зробити мудрим, його можна зрозуміти тільки у властивий для Господа час; (2) його можна зрозуміти тільки під керівництвом та навчанням Святого Духа; (3) Святий Дух діяв на того, хто шукав Правду, не через Писання або якийсь розумовий процес, а через живого представника Духа – через Євангелієське Послання, передане співслужбою. Справжня Божа дитина, справжній шукач Правди, який йде у властивому напрямку, правильно довіряє Господу – на основі Його Слова – не ігноруватиме, ані не відкидатиме допомогу, яку Богу до вподоби надати через учителів у Церкві. Він просто намагатиметься знайти таких учителів, яких Бог підніме, а також побачити різницю між ними і сектантськими учителями. Одним з найкращих, найбезпечніших і найпевніших методів пізнати учителів, даних Господом, є їхнє вміння представити простим, виразним і доступним чином Боже Слово, "давніше написане... нам на науку".

Це була єдина вірча грамота, дана Пилипу в його служінні Правді. Він був навчений Богом через апостолів і тепер, в свою чергу, міг донести до відкритих вух скопця просту повість про те, як Христос прийшов у цей світ, щоб відкупити його, як Він помер за людські гріхи, воскрес і вознісся до слави; що тепер, перед благословенням світу через Христа на основі обітниць, Бог кличе вибрану Малу Черідку бути співспадкоємцями з Ісусом в Царстві; що як тільки цей вибір закінчиться, Месія (Ісус – Голова, і Церква – Його Тіло) об'явиться в славі, в правлінні і в силі благословити світ людства – як довгоочікуваний Месія, про працю Котрого звіщали "устама всі святі пророки" від віку.

Далі Пилип, мабуть, пояснив скопцю, що ті, котрі прийняли Христа як свого Спасителя і бажають стати Його учнями, взявши свій хрест, щоб йти за Ним, повинні дати свою згоду на це через хрищення. Очевидно, що скопець не потребував багато часу, щоб вирішити, яким має бути його шлях. Готовність Його серця йти за Агнцем, куди б Він не вів, показана в його готовності охриститися.

Пилип був готовий прийняти його як співчлена Церкви Христа і готовий надати йому символ впровадження в Тіло Христа – хрищення – як тільки той дав доказ, що він прийняв Господа і посвятився Йому. Він не питав скопця, чи той вже вивчив катехізис, ані не питав, чи він визнає ще щось, наприклад, когось зі щирих, але заблудних

людей з Середньовіччя, котрих обов'язково треба визнавати як тлумачів Біблії. Він не казав також: “Зараз я запишу твоє прізвище, і відтепер ти будеш вважатися членом Церкви, і я дам тобі право проповідувати Євангеліє в Ефіопії”. Ні, на той час ще не було такої плутанини і такого туману, як сьогодні. Пилип проповідував Євангеліє в його простоті, і скопець прийняв його саме таким. З Євангелієм прийшло право і повноваження звіщати його. “Той,.. з яким Моє слово, хай каже про слово правдиве Моє” (Єр. 23: 28). Всі, котрі прийняли помазання Духа, намащення від Святого, є визнані членами Царського Священства і цілком уповноважені розповідати добру новину, як на це можуть дозволити нагоди та обставини.

R5864 (1916 p.)

ВАЖЛИВІСТЬ ТИХОСТІ

“Тихість вашу нехай зрозуміють усі люди. Господь близько!” (Филип'ян 4: 5, Кул.).

Питання. Апостол Павло каже: “Тихість вашу нехай зрозуміють усі люди”. В чому особливість думки, що міститься у слові “тихість”, і який зв'язок між цими словами та наступним реченням “Господь близько”?

Відповідь. Дух Господа, сказано нам, є духом мудрості, духом справедливості, духом любові, духом здорового розуму. Отже, хто приймає Дух Господа, той, в міру його прийняття, здобуває ці прикмети розуму та серця. На початку християнського шляху міра тихості, тобто розсудливості, доброзичливості є порівняно малою. Але згадана особа починає щораз більше цінити цю якість. Коли вона освячується Духом, її уявлення стають більш розсудливими. Вона все більше здобуває дух здорового розуму, доброзичливості, покори і більше готова до Царства, яке незабаром має бути встановлене.

Такий стан розуму є у великій мірі результатом знання. Коли справжній учень Христа більше пізнає Бога та Його плани, більше дізнається про походження гріха у світі, про те, як гріх прийшов і як його покарання перейшло на всіх людей по спадковості,

він відчуває в собі більшу міру духа тихості і поводить себе з іншими навіть з більшою розсудливістю та добродійністю, ніж коли б люди були досконалі. Якщо ми розуміємо, що є багато вад, і вони є різними в різних осіб, то в наших стосунках ми повинні бути тихими до всіх, розумними з усіма в нашій поведінці, терплячими до всіх, маючи дух справедливості, розсудливості та милосердя.

Порада апостола стосується вживання цієї прикмети не тільки в Церкві, але й між усіма людьми. Слушно прийняти, що ця тихість починається вдома, і тоді вона більш виразно проявиться в добрих вчинках у Церкві, як протистояння злим настроям (гніву, злобі, лукавим підозрінням, ненависті, сварам), тобто вчинкам тіла та диявола. Але дух тихості не можна обмежувати тільки домом, а слід виявляти до всіх, з ким нам доводиться мати справу або стосунки. Про апостолів сказано, що люди “пізнали їх, що вони з Ісусом були” і від Нього навчилися. Ми повинні жити між усіма – братами і світом – так, щоб вони це дізналися і про нас. Ми повинні пильнувати, щоб наша поведінка викликала довіру до великої і благородної Справи, з якою ми себе ототожнюємо.

А зв'язок між розумінням нами тихості і виразом "Господь близько!", мабуть, полягає в тому, що Господній народ повинен мати в своєму розумі сподівання (яке ґрунтується на обітницях Божого Слова), що Царство Месії незабаром буде встановлене, і це повинно допомогти йому жити зразковим життям. Чи розглядати цей фрагмент з тієї точки зору, що Церква часів апостолів жила в другій частині великого тижня з семи тисяч років і великий Сабат був близько, коли Господь мав прийти, встановити Своє Царство і виправити речі в світі, тому Господній народ мав бути терпеливим і розсудливим; чи з точки зору часу – що Господні діти повинні проявляти тихість, бо в них залишилося мало часу, щоб її проявити, – ми не знаємо. У будь-якому випадку,

знаючи, що опозиція гріха вже не триватиме довго, ми повинні проявляти більше терпеливості і проявляти цю терпеливість з більшою невимушеністю, коли згадана думка з'являється в нашому розумі. Апостол наводить на схоже міркування коли каже, що труднощі, яких зазнає Господній народ, не варті порівняння зі славою, що має в нас з'явитися. Це повинно зробити нас дуже тихими, дуже поблажливими в обставинах, які роблять інших грубими, лютими, дуже нестриманими. Ми здатні бути дуже лагідними не тільки з причини нашого знання про близькість Царства, але й з причини нашого знання про слабкості інших, які підштовхують їх чинити замах на наші права.

R5840 (1916 p.)

ДУХ В П'ЯТИДЕСЯТНИЦЮ ДІ АПОСТОЛІВ 2: 1-13

ЧИМ БУЛО БЛАГОСЛОВЕННЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ – ЙОГО ЗНАЧИМІСТЬ ДЛЯ ЦЕРКВИ ТОДІ І ТЕПЕР – ЙОГО УРОКИ – ЯК ЙОГО РОЗУМІЮТЬ ОДНІ І НЕ РОЗУМІЮТЬ ІНШІ

"Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?" (1 Коринтян 3: 16).

П'ятидесятниця була знаменним днем в юдейському календарі. Вона позначала п'ятдесятий день жнив після зібрання першого стиглого снопа. Наш Господь у Своєму славному воскреслому стані був позаобразом цього снопа, Первоплодом Бога у великому Плані Відкуплення. Перші сорок днів, як ми бачили, були вжиті для того, щоб дати учням кілька уроків – допомогти їм впоратися зі складнощами їхнього становища, дати їм правильний напрямок, вселити віру у воскресіння, щоб вони могли давати добре свідчення і збирати Господні коштовності з-посеред людей. Та коли Ісус залишив їх в кінці сорока днів, Він повелів їм не починати місію одразу, але почекати, аж вони будуть обдаровані силою згори – Святим Духом.

Відповідно, вони чекали десять днів, і тоді їхнє чекання було нагороджене злиттям Його Духа на них в горішній кімнаті на п'ятдесятий день, у П'ятидесятницю. За ці десять днів їм

вдалося залагодити лише одну справу, але й ця справа не мала Господнього повноваження, і Господь ніколи її не визнав. Це було кидання жереба: хто стане наступником Юди. Оскільки вони кидали жереб тільки для двох осіб, з цього виходило, що один з двох має бути вибраний цим жеребом. Але Господь ніколи не визнав такого вибору, і ми більше не чули про Маттія, вибраного ними. Замість того у відповідному часі Бог поставив св. Павла, котрий "нічим не лишався позад передніших апостолів".

З'ЯВИВСЯ У БОЖІЙ ПРИСУТНОСТІ

Коли наш Господь вознісся, Він, як каже апостол, з'явився в присутності Бога за нас – за Свою Церкву, за всіх, котрі виконують умови і вимоги учнівства (Євр. 9: 24). Він з'явився не за світ, а лише за нас. Він полюбив світ, Він помер за світ і ще має благословити світ, але час для благословення світу повинен почекати, аж виконається Божественний Задум стосовно Церкви.

Скільки часу наш Господь провів в дорозі до Небесного Престолу і як багато з десяти днів було потрібно, щоб Святий Дух повернувся, ми не знаємо, але, зі слів апостола, ми точно знаємо, що Святий Дух, посланий учням, які чекали в горішній кімнаті, був свідомством для них, що діло Ісуса задовольнило Отця, і Отець дав Святий Дух Йому для Його Церкви, і що Ісус вилив його на неї (Дії 2: 32).

Події дня П'ятидесятниці були надзвичайно цінними для Церкви в той час, але вони були також цінними для всіх Господніх членів. Святе Письмо твердить, що всі, прийняті до Божої сім'ї, отримують зачаття Святим Духом, і це зачаття було суттю П'ятидесятниці для тих, котрі чекали в горішній кімнаті. Відтоді вони були синами Бога, "а коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові" – спадкоємці зі своїм Господом (Рим. 8: 17). Те саме є з нами, котрі увійшли в Тіло Христа після П'ятидесятниці. Ми не отримуємо особливі прояви Божественної сили, такі як поділені язики, що зійшли на учнів, але ми отримуємо від Бога той самий Святий Дух, який отримали вони.

ЗНАЧЕННЯ БЛАГОСЛОВЕННЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Господь представляє Ісуса і Його Церкву в образі великого Священика. Ісус був Головою цього Священика; апостоли – першими членами Тіла під керівництвом Голови; а вся Церква Христа відтоді і дотепер є членами того ж Тіла, є тією ж Церквою. Святий Дух зійшов з зовнішніми проявами на Ісуса, Голову Церкви, щоб ми завдяки цьому могли знати, що Він був прийнятий Отцем. Потім, в П'ятидесятницю Святий Дух зійшов із зовнішніми проявами на учнів, щоб вони могли знати, що їх прийнято до тієї ж спільності як членів того ж Тіла.

Але нам сьогодні не потрібно мати ті чи інші зовнішні ознаки, бо згадане злиття Божого благословення відбулося на Церкву в цілому, і якщо ми входимо в Церкву Христа через повне посвячення нашого серця виконувати Господню волю і з повною довірою в Ісусову працю, ми отримуємо

цей Дух і є зачислені в члени Тіла Церкви, хоча й без будь-якого зовнішнього прояву.

Ми можемо бачити потребу в зовнішньому прояві у випадку апостолів з двох причин: перше, вони були юдеями, вони повірили в Ісуса, посвятилися і були прийняті Ним до учнівства. Але Отець міг прийняти когось до синівства лише після смерті Ісуса. Крім того, Отець не міг визнати жодну людську істоту за Свою дитину і дарувати їй повне прощення провин, повне поєднання і входження в Його сім'ю, доки Ісус, великий Первосвященик, не тільки не помер, але й не вознісся на Висоту і не запропонував, тобто не застосував заслугу Своєї смерті на нашу користь. Тому ми читаємо про апостолів перед смертю Ісуса, що "не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений" (Ів. 7: 39).

Відколи Адам згрішив, ніхто не вважався людським сином Бога (Адам був перший з цих синів), доки Ісус не прийшов як Син Бога. Юдеї були членами Дому Слуг, як читаємо: "Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга, на свідомство того, що сказати повинно було. Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми" (Євр. 3: 5, 6). Благословення П'ятидесятниці, отже, було початком признання послідовників Ісуса синами Бога і спадкоємцями Божої обітниці.

ДАРИ І ПЛОДИ ДУХА

Інша річ: в П'ятидесятницю Господь дав дари апостолам і решті Церкви через них. Ці дари полягали в здібності говорити різними мовами і силі творити чудеса – зціляти хворих і т.д. Мабуть, ці дари були потрібні для утвердження Церкви, але вони, очевидно, зникли тоді, коли апостоли, через котрих вони могли бути передані іншим, заснули смертю. Хоча Бог більше не давав таких дарів Церкві, він обіцяв щось краще, а саме – плоди Духа. Плоди є цінніші, ніж дари, бо вони представляють характер, а не лише здібності (1 Кор. 12: 31; 13).

Плодами Духа є покора, доброта, терпеливість, довготерпіння, братня доброзичливість, любов. Вони дають доказ того, що особа, яка їх має, стала членом Церкви Христа

і була зачата Святим Духом. Тому якщо ми радіємо, що апостоли мали дари і після цього розвивали плоди, то радіємо також, що тепер ми маємо плоди Духа.

Один з дарів Духа був виявлений одним з апостолів одразу – здібність говорити невідомими мовами. Всі вони були галілеянами і користувалися одним діалектом. Свідчення каже, що під Божественним впливом Святого Духа вони промовляли різними мовами, так що люди з країн, представлених цими мовами, могли їх добре зрозуміти і були здивовані, кажучи: “Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились?” (Дії 2: 7, 8).

Ми вважаємо, що чудо відбулося не зі слухачами, а з тими, котрі промовляли. Не йдеться про те, що всі люди з різних земель чули ті самі слова, немовби це було їхньою власною мовою, але різні апостоли говорили різними мовами, і їх чули люди, а ті, що чули ці мови, оцінили їх. Це, безперечно, було чудо, і воно дало передбачуваний наслідок. Воно не тільки мало переконуючий вплив на самих апостолів та інших віруючих того часу, але й стало свідченням святим юдеям, котрі зібралися в Єрусалимі з усіх народів світу.

Про такі щорічні зібрання в Єрусалимі Господь прямо наказав через Мойсея, і їх дотримувалися всі юдеї, які залишилися вірні Богу та Його Слову. Навіть якщо вони переїхали в іншу країну і залишалися там з причини зайнятості, то однак кожного року регулярно приходили в

Єрусалим поклонитись Господу. Саме ці побожні люди отримали особливе благословення П'ятидесятниці. І хоча деякі з них намагалися пояснити цей феномен, стверджуючи, що апостоли, мабуть, забагато випили виноградного соку, нового вина, однак більшість з тих, котрі слухали, розсердилися на таке пояснення та були готові сприймати усе, що казали апостоли, і з часом збагнули, що всі вони говорили те саме славне Послання любові Бога, промовляючи різними мовами, щоб усі присутні могли розуміти.

ХРАМ БОГА

Образ храму по-різному вжитий до Церкви. Про кожного християнина сказано як про храм Святого Духа після отримання зачаття Духом. Кожне зібрання можна вважати Храмом Бога. І Церква в цілому, зібрана до Небесного стану, буде Божим Храмом, в якому Бог мешкатиме з нею. На основі ще іншого образу кожен християнин є живим каменем, що готується для великого Храму майбутнього, зазнаючи зараз обтісування, полірування, приготування до свого місця в горішньому Храмі.

Думка полягає в тому, що Бог в давнину був представлений в Наметі славою Шекіна в Свята Святих, а також в буквальному храмі в Єрусалимі. Тож зараз Він представлений в усіх тих, котрі зачаті Його Святим Духом, і буде представлений далі усіма, котрі ходять в згоді зі своїм зачаттям Духом і далі перебувають в Господній любові.

R5830 (1916 p.)

БОЖІ СИНИ

РИМЛЯН 8: 12-30

БОЖЕСТВЕННЕ СИНІВСТВО, ВТРАЧЕНЕ АДАМОМ – ЮДЕЇ НЕ Є ДОМОМ СИНІВ, А ДОМОМ СЛУГ – ХРИСТОС ЯК СИН – ГОЛОВА ДОМУ СИНІВ – ТІСНА БРАМА І ВУЗЬКА ДОРОГА, ЯКОЮ ПОКЛИКАНІ МОЖУТЬ БУТИ ПРИЙНЯТІ В СІМ'Ю БОГА – ДОКАЗИ НАШОГО ЗАЧАТТЯ – ПРИЗНАЧЕННЯ ВИБРАНИХ – ДО ЧОГО ВОНИ ВИБРАНІ?

“Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі” (вірш 14).

Сьогодні ми розглянемо ще одну чудову

лекцію натхненого апостола св. Павла. Вона показує, що Церква є Новим Створінням, зачатим Святим Духом, яке зараз дозріває, готуючись до

славного народження у воскресінні на духовному рівні. Немає важливішої лекції, ніж ця.

Згідно з Біблією, батько Адам був створений як син Бога – на образ Бога і лише трохи нижче ангелів, на земному, а не на небесному рівні (Пс. 8: 5). Коли Адам згрішив, його блаженні стосунки з Богом як сина припинилися. Відтоді він був грішником, що знаходився під вироком, який Бог передбачив наперед – не вироком вічних мук, а вироком смерті з супутнім розумовим, моральним та фізичним виродженням.

Від часу Адама не було людських синів Бога за винятком Ісуса. Юдеї, прийняті Господом під Угодою Закону, не були Домом Синів і ніколи не вважали себе синами Бога. Замість того вони погрожували каменувати Ісуса на смерть за те, що Він назвав Себе Сином Бога. Як каже св. Павло: “Мойсей вірний був у всім домі [слуг] Його... Христос же, як Син [Голова], у Його домі”, у Домі Синів, духовно зачатій Церкві.

ДИМ СИНІВ

Св. Павло звертає нашу увагу на те, що тілесна людина, якою б мудрою, освіченою або талановитою вона не була, не може розуміти і оцінювати в повній мірі глибокі речі Біблії, бо Бог так дав їх записати, щоб тільки духовно зачаті могли повністю їх зрозуміти: “...Бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Таким чином Церква Христа є громадою відновлених істот.

Свого часу вони були членами роду Адама і через гріх “були дітьми гніву, як і інші” (Еф. 2: 3). Зараз вони вважаються мертвими для Божественного вироку на батька Адама. Вони прийняли Ісуса як свого Відкупителя і жертву Його життя як ціну поєднання за свої гріхи. Коли вони прийняли запрошення статися послідовниками Ісуса, Він став їхнім Заступником перед Отцем, і на основі влаштування Божественного Плану Його заслужена жертва є застосована за них як покриття минулих гріхів і майбутніх вад, даючи їм можливість бути прийнятими Отцем, бути зачатими Святим Духом і остаточно здобути співпадкоємство з Ним у Царстві.

“Коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись” (вірш 17).

Ці відроджені, духовно зачаті діти Бога ще не удосконалилися, але якщо вони будуть перебувати в Христовій Школі і будуть вірні, то остаточно досягнуть досконалості на духовному рівні як сини Бога, ведені Духом. Вони, маючи на це підставу в Святому Письмі і проявляючи віру, можуть кликати Бога своїм Отцем: “Авва, Отче”. Через Слово і власний досвід вони отримують свідоцтво Духа Господа, що вони є Божими дітьми і співпадкоємцями з Ісусом, але величне вдосконалення залежатиме від їхніх страждань з Ним. В них вже немає жодних зобов’язань перед плоттю, бо вони є Новими Створіннями. Вони не повинні більше жити по плоті, але в згоді з Духом Бога, виявленим їм через Боже Слово.

Ці Нові Створіння, сини Бога, можуть в своїй слабості та незнанні просити на зло. Але Господь не поводитиметься з ними на основі недосконалих прохань, а прийме дух їхнього звертання. Зітхання і прагнення нашого духа, нашого розуму Господь прийме замість наших недосконалих висловлювань в молитві, бо Бог, знаючи все і навіть думки нашого розуму (духа), приймає саме їх. Кожен з нас в змозі засвоїти, що “усе допомагає на добре” тим, котрі люблять Бога, бо вони покликані Його постановою (вірш 28).

ПОЯСНЕННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ПОКЛИКАННЯ

Вірші 28-31 дають нам зрозуміти, що Бог має особливий задум в цьому особливому Євангельському Високому Покликанні теперішнього Віку. Інші вірші показують, що це Покликання теперішнього Віку є до співпадкоємства з Ісусом в Месіанському Царстві, яке скоро принесе реституційні благословення всім поколінням землі. Ціллю цього Євангельського Покликання було отримати відповідний клас, щоб ті, котрі до нього належатимуть, були учителями, правителями, суддями і могли благословити світ в майбутньому. Ісус, Голова Церкви,

перший відгукнувся і був прославлений та ушанований, і таким ушанованим залишатиметься всю вічність. Його послідовники, покликані під час цього Євангельського Віку, отримають у випадку вірності схоже благословення від Бога – прославлення на духовному рівні.

Наша лекція закінчується поясненням Божого Покликання. Бог знав наперед, тобто задумав заздалегідь, що Він матиме таку Церкву, яку описує апостол – щоб виконати згадану працю. Все це було призначене, тобто влаштоване завчасу. Але щоб належати до цього призначеного і прославленого класу, потрібно ще щось, а саме: усі, які остаточно вважатимуться гідними частки в Царстві, мають статись копією дорогого Божого Сина в серці, в характері, і мають бути схожими до Нього також у воскресінні – бути духовними істотами. Це і є славне призначення.

Воно стверджує, що Бог матиме в Царстві тільки тих, котрі схожі характером до Ісуса.

Тоді апостол вказує на порядок, яким Бог обирає цей призначений і передбачений заздалегідь клас, щоб він був копією Його Сина. Ті, котрі належатимуть до нього, покликані в тому значенні, що Господь звернув їхню увагу на славу нагоду, і ми можемо без побоювання сказати, що такий поклик був звернений тільки до ширих серцем, котрі шукають Бога, прагнуть пізнати Його і служити Йому.

Цих покликаних потрібно було спочатку виправдати, перш ніж вони могли прийняти покликання, і це виправдання мало прийти через покаєння і через прийняття Ісуса як Відкупителя. Тих, котрі прийняли Ісуса і були виправдані через Нього вірою, Бог прославив (обдарував честю) через зачаття їх Святим Духом, що привело їх в Його сім'ю як дітей, як співспадкоємців з Ісусом, щоб мати привілей страждати за Правду і прославитись в Царстві.

R5837 (1916 p.)

ТІЛЕСНИЙ ІЗРАЇЛЬ НЕ Є СПАДКОЄМЦЕМ ДУХОВНИХ ОБІТНИЦЬ

“Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи... аж до сьогоднішнього дня” (Римлян 11: 7, 8).

Слова апостола Петра “бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей” (Дії 2: 39) є в повній згоді з усіма Господніми стосунками з Ізраїлем, а також з Його Угодою з ізраїльтянами як нащадками Його слуги Авраама. “Насінням”, обіцям Господом в Його Угоді з Авраамом, протягом багатьох століть вважалося лише природне насіння Авраама, Ісака та Якова – ті, котрі були під Угодою Мойсея, ізраїльський народ.

Однак до цієї обітниці спадкоємства була додана умова. Коли Бог уклав Угоду з Ізраїлем, ізраїльтяни розуміли, що вони, виконуючи Закон, мали б мати вічне життя і мали б успадкувати привілей благословити всі народи землі – всіх людей. Але якщо вони не виконають Закон, то будуть позбавлені усякої милості.

Бог знав, що ніхто з Ізраїлю не виконає Закон, і в Нього навіть не було в думках, що хтось з тілесних ізраїльтян, які жили до днів нашого Господа, стане членом Тіла духовного Христа. Він знав, що ніхто не зможе увійти в Тіло Христа, доки не прийде Ісус і не відчинить шлях. Однак юдейському народу не була дана пуста обіцянка. Бог не обіцяв, що весь Ізраїль може стати членами Духовного Насіння – Церкви Христа. Він тільки пообіцяв, що на певних умовах вони повинні благословити всі народи землі. Оскільки не згадувалося Духовне Насіння, то природне насіння мало на це право – благословити світ.

ЖОДНИХ ДУХОВНИХ ОБІТНИЦЬ ДО ХРИСТА

Однак щоб мати право на вічне життя і частку в будь-якій з Божих обітниць, потрібно було виконувати Закон. Але вони не могли

виконати Закон і, відповідно, жоден з них не здобув життя. Проте були такі, котрі настільки виявляли відданість Богу, що, за Його словами, були Йому угодні. Ці вірні, слухняні особи задовольняли вимоги, завдяки чому могли – через Відкупителя, котрого Бог у відповідний час мав дати, – статися частиною “Насіння”, яке мало благословити “всі народи землі”. Оскільки в них не було жодних знань про намір Бога мати Духовне Насіння, то здобуття місця в природному насінні, щоб благословити все людство, було усім, на що вони могли сподіватися. Св. Павло звертає увагу на те, що ці Гідні особи минулих віків займатимуть славне місце в Царстві. “Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць,.. бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 13, 40).

Ісус промовляв до невірних юдеїв Своїх днів: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім, себе ж вигнаних геть” (Лк. 13: 28). Вірні святі, котрі жили до Христа, будуть людськими представниками Царства. Вони будуть “по цілій землі... володарями”, як казав Господь через пророка Давида (Пс. 45: 17). Ось так вони отримають велике благословення. До приходу Христа Бог ніколи не давав юдеям зрозуміти Свій План стосовно Духовного Насіння, бо Його час вивести на світло цю рису Свого Плану і покликати кандидатів на місце в Духовному класі тоді ще не настав.

Ті, котрі жили до цього Поклику, жодним чином не були зведені або обманені. Бог лише розповів їм про можливість в майбутньому статися тими, котрі благословлятимуть світ. Хто прийняв нагоди і слухався, як тільки міг, Господа, той став спадкоємцем земної частини Царства і обітниць, які його стосуються.

Коли прийшов наш Господь Ісус, то Його служіння і служіння апостолів до часу, який ще залишався до завершення “сімдесяти тижнів” (символічних) юдейської милості, було (на основі Божої домовленості з Ізраїлем) обмежене до юдейського народу. Ті з них,

котрі мали правильний стан серця, безсумнівно, прийняли Послання. Юдеї були вибраним народом Бога (були природним насінням Авраама, Його приятеля), і коли настав час покликати Духовне Насіння, нагода статися цим Насінням спершу прийшла до Ізраїлю. Потім ця пропозиція була дана язичникам, щоб вибрати з них достатню кількість для завершення Духовного Насіння – Євангельської Церкви.

Після прославлення Церкви прийде час благословити земне насіння. Головними з цього земного насіння будуть “володарі... по цілій землі” – Стародавні Гідні. Потім всі, котрі ввійдуть під вимоги Нової Угоди, приєднаються до Ізраїлю і також стануть насінням Авраама. Остаточно насіння Авраама, провіщене Господом, буде задля його кількості “немов той пісок, що на березі моря”. “І, стаючись твоїм насінням, всі племена землі благословляться” – ось таким, мабуть, є буквальный переклад сказаного Богом Аврааму при складенні з ним угоди. Але благословення всіх прийде через Духовне Насіння, прославлену Церкву – Голову та Тіло. Божий План є планом дати більше благословення Духовному Насінню і менше – природному насінню, хоча власне великі благословення стануть надбанням усіх, котрі прийдуть до згоди з Ним.

ПОКЛИКАНІ БОГОМ НА НАЙВИЩЕ СТАНОВИЩЕ

Природний Ізраїль ніколи не був безумовним спадкоємцем жодної частини Обітниці Авраама, ані (як народ) спадкоємцем духовної частини Обітниці – основної, головної його частини. Ізраїльтяни були на випробуванні перед Законом Бога, який знайшов своє вираження в їхній Угоді Закону, щоб показати, чи вони будуть гідні вічного життя.

Так само було з нашим Господом Ісусом, коли Він стався тілом, народився під Законом – був підвладний Закону (Гал. 4: 4). Тільки завдяки Своїй досконалості і виконанню Закону Він зміг у властивому в Бога часі представити Своє тіло живою жертвою (заміною) за Адама. Його вірне виконання Закону показало Його право

на вічне життя, і Його жертва цього життя, як людини, на основі Божої постанови підняла Його до найвищого становища у Всесвіті після Єгови – до Божественного рівня, разом із правом здійснювати Задум Єгови спасти світ людства. Ось так Він став Головою Духовного Насіння Авраама.

Коли Ісус посвятився, Він був зачатий від Духа. Він народився від Духа, був звершений Духом у Своєму воскресінні і був первородженим до цього становища. Згодом юдеї, котрі мали властивий стан серця, були прийняті на таких самих умовах. Бог замість того, щоб вчинити покликаних до Духовного Насіння дійсно справедливими, досконалими – такими, як був наш Господь Ісус, – виправдовує їх вірою. Ісус не мав жодної недосконалості. Апостол Павло каже про Нього, що Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників” (Євр. 7: 26). Бог приписує послідовникам Ісуса достатньо Його заслуги, щоб вони вважалися справедливими – рахувалися досконалими.

Вся суть цього приписання – дати нам привілей стати духовними ізраїльтянами через жертвування. Отже, задум Отця полягає в тому, що ми, бажаючи бути учнями Ісуса, повинні взяти свій хрест і йти за Ним, стаючись мертвими для плоті, мертвими для себе, мертвими для всього в світі. Тоді Христос стає нашим Заступником. Усіх таких Отець приймає за Своїх синів. Апостол Павло заохочує всіх, котрі прийняли відкуплення, яке є в Христі, кажучи: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1).

СТО СОРОК ЧОТИРИ ТИСЯЧІ ПОКЛИКАНИХ

Святість нашого жертвоприношення не є від нас. Вона є через приписану вартість жертви нашого Спасителя. Його заслуга відсуває убік, анулює всі наші недосконалості. Членами Духовного Ізраїлю можуть стати тільки ті, котрі віддають себе на жертву. Що стосується інших,

то навіть коли б весь світ виконував Закон, він не належав би до Духовного Насіння, бо Бог прагне мати тільки 144 000 (Об. 14: 1, 3). Тому привілей належати до Духовного Насіння не був тим, що юдей успадкував як спадкоємець Обітниці. Св. Павло сказав, що пропозиція була спочатку “для юдея”. Ми думаємо, що апостол мав на увазі, що Євангельський Поклик до Духовного Ізраїлю був посланий спочатку юдеєві, але не як наказ виконувати Закон, а як проголошення Євангелія і запрошення йти слідами Ісуса. Цю пропозицію дано спочатку юдеям, котрі жили в той час, коли Євангельські привілеї були відкриті. Якщо хтось з них був охочий увійти в Угоду Жертви з Христом, він був прийнятий як Його учень.

Картина, дана Богом через апостола Павла в 11-у розділі Послання до Римлян, зображує Ізраїль як стовбур і гілля оливкового дерева. Коренем цього дерева є Обітниця, дана Богом Аврааму, яка говорить про благословення світу. Бог не пояснив ізраїльтянам Свій План, а лише запитав: “Ви хочете увійти в Угоду зі Мною – бути Моїм особливим народом?” “Так”, – була відповідь. “Коли ви будете готові?”. “Ми вже готові”, – відповіли вони. Тож була укладена Угода, на основі якої вони вважалися народом, тобто деревом, що виростав з кореня Обітниці. Обітниця була, перш за все, духовною, хоча цей факт довгий час був прихований.

Бог не має жодного наміру робити щось без Духовного Насіння, але природний Ізраїль цього не знав. Вони твердили, що будуть усім, чим Бог хоче, щоб вони були, якщо тільки їм належатиме Обітниця, дана Аврааму, їхньому отцю. Що вона означала, вони не знали, хоча намагалися знати. В усякому разі вони дуже хотіли мати те, що найкраще. Так само вони думали і сподівалися за днів Ісуса, як казав св. Павло: “Її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові безперестанно вдень та вночі” (Дії 26: 7). Також апостол говорить: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи”,

тобто, юдеї, які увійшли в Христа, сталися вибраними. (Рим. 11: 7).

НЕВДАЧА ІЗРАЇЛЮ У ЧАС ЙОГО ВИПРОБУВАННЯ

Якою була для юдеїв умова успадкувати це благословення? Що вони віддадуть своє життя жертвним чином. І вони мали бути випробувані у широті своїх слів, що вони будуть слухатися Бога, щоб здобути цю Обітницю. Тоді до них завітало Послання, і їм треба було відповісти на питання: “Чи ви приймете Ісуса з Назарета як свого Месію і чи візьмете свій хрест і підете за Ним?” Далі прийшло випробування. Вони опинилися лицем до лиця з пропозицією, яка мала показати, скільки правди було в їхніх словах відданості Богу як особливого Його народу. Переважна більшість не витримала цього випробування.

“І зараз усі почали відмовлятися” (Лк. 14: 18). Коли прийшов час на тверде рішення прийняти Божі умови і Його шлях виконання Плану, готовими виявилися зовсім небагато хто. Вони послухали і пішли: той на своє поле, той до свого краму. Ціна виявилася надто великою!

З тих, хто виявився в такому стані розуму, ніхто не жив згідно зі своїм визнанням. Але Бог не дав цю Обітницю надаремно. Коли ізраїльтяни виявилися невартими бути спадкоємцями Угоди Авраама, вони були відламані, і на їхнє місце були прищеплені язичники, які сталися

“спільниками товщу оливного кореня” (Рим. 11: 17). Тільки тим юдеям, які прагнули виконувати Божу волю в найповнішому значенні слова, було дозволено залишитися гілками оливного дерева. Тільки ті, котрі прийняли Христа, сталися спадкоємцями Обітниці, членами Духовного Насіння. Коли всі “справжні ізраїльтяни” з природного насіння були зібрані, Послання перейшло до язичників, щоб можна було зібрати повне число вибраних. Але Господь говорить нам через апостола Павла в Римлян 11, що древній народ Бога може знову бути прищеплений до оливного дерева, від якого був відламаний, “коли не зостануться в невірстві”. “І так увесь Ізраїль спасеться”, коли “ввійде повне число поган”. О багатство любові і доброти Бога!

ДОВГИЙ ЧАС ДЛЯ РОЗВИТКУ 144 000

Якщо б усі юдеї, які жили за днів Ісуса, любили Бога всім своїм серцем, усією своєю душею, усією своєю силою і повністю посвятилися, то, на нашу думку, Бог прийняв би цю жертву з їхнього боку. Ми не знаємо, скільки з них у цьому випадку було би в Тілі Христа. Бог міг би збільшити число вибраних. Як би там не було, потрібен був довгий час – майже дев'ятнадцять століть – щоб знайти достатнє число для укомплектування Тіла. Господь обмежив це число до 144 000.

R5836 (1916 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.